

Lord Ruster

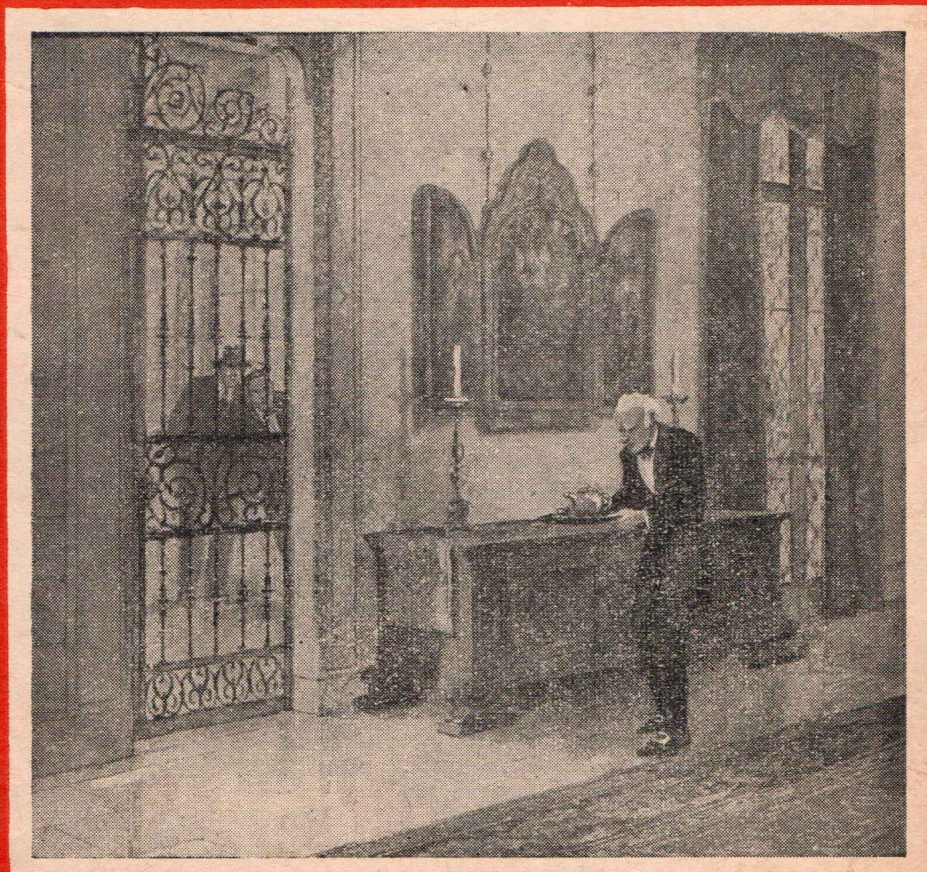
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE MILJOENENERFGENAAM

N° 2614

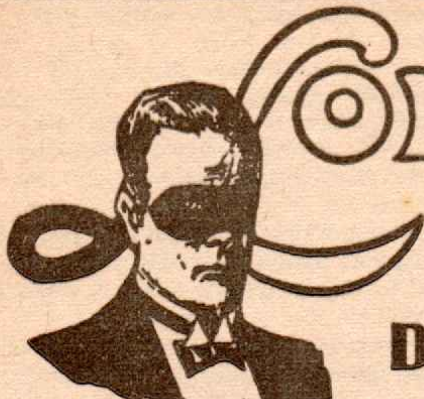

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbenouden.

De miljoenenenerfgenaam

HOOFDSTUK I.

VOOR DE FRANSE KUST

Om ongeveer twee uur in de nacht zouden de mensen, die het in hun hoofd hadden gekregen, op dat late uur in de buurt van het Franse havenstadje Paimpol naar de zee te staan kijken, wel wat verbaasd zijn geweest, als zij daar een buitengewoon grote, donkergrijze vis zouden hebben ontdekt, die onbeweeglijk op het water scheen te drijven.

Zij zouden misschien gedacht hebben, te doen te hebben met een reusachtige haai, die naar deze streken was afgedwaald en daar nu wat uitrustte van zijn zwerftochten.

Dat zou echter wel heel onwaarschijnlijk geweest zijn, want Paimpol is een plaatsje aan de westelijke oever van de

reusachtige golf, die zich uitstrekt ten zuiden van de Kanaaleilanden en zover komen haaien niet.

Het was dan ook echt geen vis, die daar lag, het was zelfs geen levend wezen, maar een duikboot, van een vrij klein type en de kenner, zou onmiddellijk gezien hebben, dat dit vaartuig bealst niet ingedeeld kon zijn bij een of andere oorlogsvloot, want tegenwoordig bouwt men zeker geen duikboten meer, minder dan dertig meter lang en dit schip was nog geen vijftien.

Er waren nog andere bijzonderheden, waaruit men kon opmaken, dat dit vaartuig, dat daar zo rustig lag te dobberen op de golven, onmogelijk een oorlogsschip kon zijn, daar de korte

uitkijktoren, die men op alle duikboten van alle oorlogsmarines vindt, hier ontbrak.

Het was zomer, maar desondanks was de nachtlucht kil en uit het noorden, van de kant van Engeland, dreven zacht en verraderlijk mistbanken aan.

Binnen een half uur zou die mist zich over het hele Kanaal hebben verspreid en de Franse kust hebben bereikt.

Het vaartuig lag ongeveer een halve mijl uit de kust en men kon duidelijk de lichtjes van Paimpol en de vuurtoren van Saint Malo zien.

Recht voor de boeg verhief zich op de kust een donkere massa, bovenop de rotsen. De vloed was nog steeds aan het opkomen en zou binnen een uur zijn hoogtepunt hebben bereikt.

In het oosten begon de hemel al iets lichter te worden; binnen een uur zou de zon opkomen.

De donkere massa, boven op de rotsen, was niets anders dan het oude slot, al jaren onbewoond, om nauwkeurig te zijn, sinds de dag, dat in het jaar 1940 de burchtvrouw het verschrikkelijke nieuws kreeg, dat op dezelfde dag haar echtgenoot en haar twee zoons in de strijd gevallen waren. Dit was in de dagen dat de Duitsers, na Noorwegen, Denemarken, Nederland, België en Luxemburg onder de voet te hebben gelopen en als een zwerm vraatzuchtige sprinkhanen, schijnbaar onoverwinnelijk over Frankrijk uitzwermden en het Franse leger terugdrongen tot zij moesten capituleren.

Wat er in het gemoed van de aristocratische oude dame omging, toen zij hoorde, dat en haar man en haar twee zoons waren gevallen, kan niemand zeggen. Of zij wanhopig was geworden, of dat zij een voorgevoel had gehad van de vreselijke terreur, waaraan ook haar land zou worden overgeleverd, is onbekend, maar het is een feit, dat zij de volgende dag verdwenen was, een paar bedienden met zich meenam en nooit meer terugkeerde. Niemand wist zelfs waar de rampzalige vrouw heen gegaan was, die op die noodlottige dag alles verloor wat zij bezeten had. Behalve echter haar enorme fortuin, dat haar

man, met een vooruitziende blik in Amerikaanse dollars had belegd, die bij een bank in Lissabon waren gedeponeerd.

De voorbijgangers zagen dat de luiken van het kasteel gesloten waren, en een paar dagen later keek men eigenlijk al uit naar het bord, dat meldde, dat het reusachtige, oude slot te koop was.

Maar het werd niet te koop gezet, en er trok ook niemand in. De luiken bleven gesloten en het slot begon snel te vervallen.

Een keer werd er ingebroken; dieven haalden alles wat waarde had aan zilver, goud en porselein uit de kasten. Men vond de kèrels en straffe ze. Maar op de dag na de inbraak verscheen er een hele oude, witharige man in het zwart, die naar het scheen, de schade kwam opnemen. Iedereen in de omtrek wist, dat het notaris Larondelle was, de oude huisvriend en de zaakwaarnemer van het geslacht de Saint-Hilaire.

De volgende dag verscheen er een vrachtauto met een twintigtal werklui met een auto met bouwmaterialen en onder de leiding van een opperman, begon men aan een wonderlijke karwei: alle ramen gelijkvloers werden dichtgemetseld en alle ramen op de verdiepingen werden voorzien van sterke tralies als een gevangenis.

Het duurde twee weken voor alles klaar was, de arbeiders verdwenen en toen de omwonenden nieuwsgierig eens kwamen kijken, zagen zij, dat zelfs de drie toegangsdeuren tot het oude, middeleeuwse huis met zijn kantelen en zijn puntorens, waren dichtgemetseld.

Van die dag af stond het oude slot der Saint-Hilaires in een reuk van geheimzinnigheid en bijgelovige mensen zeiden, dat het er spookte. Op sommige nachten hoorde men een vreemd rommelend geluid onder de grond van het park; dat waren zeker de boze geesten.

Sinds het jaar dat de Duitsers Frankrijk bezet hadden, had zich er geen levende ziel meer vertoond. Het huis was vervallen en het park was niet veel

meer dan een woestenij, of beter gezegd een wildernis, waar alles schots en scheef door elkaar groeide, waar het onkruid op de paden groeide en waar het struikgewas hier en daar langzamerhand een onoverkomelijke hinderpaal ging vormen, voor hen, die dichterbij zouden willen komen.

Dit was waarschijnlijk ook de reden geweest, dat de Duitsers, die overal elders in het land alle grote gebouwen in beslag hadden genomen, van dit oude kasteel af waren gebleven.

Dit was het sombere slot, dat men zag als men over zee, het plaatsje Paimpol naderde, waar het huis ongeveer een uur gaans van verwijderd lag.

Het was ongeveer vijf over twee, toen de stalen vis tekenen van leven begon te vertonen.

Het ronde deksel in het midden van het dek werd langzaam opgelicht, een paar ogen verschenen boven de rand, toen het hoofd van een man en een stem zei zacht:

— Voor zover ik kan zien is er niets bijzonders.

— Dan gaan wij naar de kust, het is hoog tijd, zei een heldere stem in het binnenste van het stalen schip.

Het ronde luik werd nu helemaal opgeklapt en in de ingewanden van het stalen monster begon het zacht te gonz en te grommen.

Langs een smal, ijzeren laddertje klom een man aan dek, keek rond en bracht een kijker voor zijn ogen. Die man was John Raffles, de grote avonturier, de Engelsman, die altijd gezocht werd.

Hij tuurde enige tijd door de kijker, gaf een kort bevel en de boot kwam in beweging met de scherpe boeg naar de kust gericht, langzaam en voorzichtig haar weg kiezend. Hoewel de vloed opkwam moesten zij toch heel voorzichtig varen, want zij schenen de diepe havens te willen vermijden en voeren dus over een zeebodem, die als het ware bezaaid was met puntige, uiterst gevaarlijke klippen.

Zij voeren ongeveer vijf minuten en het land was al duidelijk te zien, toen het hoofd van een dame door het luik

te voorschijn kwam. Het was een bleek, strak gezicht, dat naar Raffles opkeek, waarin twee donkere ogen met een smartelijke uitdrukking en diepe zwaarvoedigheid.

Hij stak haar galant de hand toe en hielp haar zo aan dek te komen.

— Het ogenblik om uit elkaar te gaan is dus gekomen, John Raffles? vroeg zij, zodra zij naast hem stond.

— Ja, Mira. Ik denk je aan land te zetten op een plek, die ik goed ken en vanwaar je binnen twintig minuten Paimpol zult kunnen bereiken. Je weet natuurlijk, dat dit dorp een beginpunt is van de spoorweg naar het zuiden. Ik geloof, dat de eerste trein ongeveer om vier uur vertrekt. Je spreekt uitstekend Frans en zult dus weinig moeite hebben bij het kopen van een kaartje. Ik heb tijdens de overtocht je zwarte haar rood geverfd en volgens mij zal dat niet opvallen. Zelfs niet aan de spiedende ogen van de politie. Je hebt toch het geld in je tas?

— Ik heb alles, Raffles. Je hebt alles voor mij, misdadigster, gedaan, wat je maar kon. Je hebt zelfs je leven voor me gewaagd. Je hebt voor mij je plannen helemaal omgegooid, je hebt de gevangenis voor mij getrotseerd en toch ben ik niet tevreden. Toch verzet ik mij tegen mijn lot.

— Wat wil je dan nog meer, Mira? vroeg Raffles glimlachend.

— Ik wilde, dat je mij niet wegstuurde, dat is alles.

— Ik stuur je niet weg, Mira, zei Raffles zacht. Ik dank de hemel, dat ik de verandering heb kunnen zien, die er in je geest heeft plaats gegrepen...

— Door jou, Raffles, alleen door jou! riep de vrouw hartstochtelijk uit.

— Misschien. Je hoorde bij een bende heel gevaarlijke misdadigers, ik viel in jullie handen, je had mij kunnen doden, maar je hebt het niet gedaan en mij zelfs helpen redden.

— Omdat ik je lief heb, Raffles, zei de vrouw eenvoudig.

— Het zij zo. Ik heb je naderhand kunnen redden uit de klauwen van je vroegere medeplichtigen, ik heb zelfs kunnen zien, dat je berouw had...

— Alles voor jou, alles voor jou, Raffles!

— Zeg dat niet, want dan doe je mij pijn. Nooit mag je meer terugvallen in je vroegere leven. Ik heb je sieraden voor je verkocht en je hebt ruimschoots genoeg om te leven, en ruim te leven. Niemand verplicht je tot een kluizenaarsbestaan. Je bent nog jong. Er zal weer een man in je leven komen, een hoogstaand man, geen vogelvrij verklaarde zoals ik, die je gelukkig kan maken. Maar John Raffles kan je niet bij zich houden, Mira. Dat is onmogelijk. Binnen heel korte tijd zou je me gaan haten. Ik ben geen man, om de liefde van een vrouw te beantwoorden, zoals ze het zou verdienen. Mijn leven brengt mij naar alle windstreken en mijn lot hangt altijd aan een zijden draad. Daarin wil ik ook niemand betrekken. Ik moet zelfstandig kunnen blijven, ik...

— Waarom zeg je dat toch allemaal om te verbloemen, dat je helemaal niet van mij houdt, zei de vrouw met een trillende stem. Ik ben ook gek geweest. Ik heb over dingen gedroomd, die niet voor mij waren weggelegd. Want ik was een misdadigster.

— En ik, wat ben ik dan? zei Raffles zacht, met gebogen hoofd.

— Stil! viel zij hem in de rede en zij legde haar kleine hand op zijn lippen. Verlaag jezelf niet, op dit laatste ogenblik, nu ik afscheid van je moet nemen, wie weet voor goed. Vroeger dacht ik van iemand te kunnen houden. Wat een vergissing! Ik heb maar eens oprecht lief en nu die liefde mij voor goed zou kunnen helpen, nu moet ik gaan. Maar ik verzet mij niet, want ik weet dat je even onverzettelijk bent als een rots en net zo hard, Raffles.

— Ik moet hard zijn, Mira, anders zou ik bezwijken onder mijn taak, zei Raffles. Hij greep haar hand en drukte die. Maar ineens sloeg zij haar armen om zijn hals, kuste hem met een woeste drift, rukte zich met een snik weer los en klom zo vlug zij kon het laddertje af.

Het werd langzaam lichter. Raffles kroop door het luik naar beneden en

sloot het tot op een kier. Langzaam zakte de boot nog iets, tot er bijna niets meer van te zien viel dan het ronde luik.

Tien minuten later schuurde de kiel over een zandige bodem van een kleine, natuurlijke kreek. In de verre omtrek was geen levende ziel te bespeuren. Achter hen kwam de mist over de golven steeds dichterbij.

Het luik ging weer open en een man met een herculische gestalte wrong zich, niet zonder moeite, door de opening, liet zich in het water glijden, dat hem tot over zijn middel kwam, en wachtte.

Mira Bonati, met een regenmantel aan en een city bag in de hand, verscheen op het dek, gevolgd door Raffles. Zij was heel bleek, maar scheen toch volkomen kalm te zijn. Maar haar stem had een wonderlijke klank, toen zij hem de hand toestak en zei:

— Het gaat je goed. En als je mij ooit nodig mocht hebben, Raffles, want zelfs mannen als jij bent kunnen wel eens de hulp van een vrouw gebruiken, dan sta ik klaar voor je, want je weet, dat alles van mij ook van jou is, ook mijn leven.

Nog eenmaal keek zij hem aan, in de schemering, die de duisternis begon op te lossen en toen liet zij zich van de stalen romp in de sterke armen van Henderson, de reus, glijden, die haar door het water naar het strand droeg. Wat verder begon een smal pad, dat haar naar de grintweg zou brengen, die boven, over de rotsen, naar Palm-pol liep. Henderson waadde weer terug en kroop door het luik.

Raffles gaf een kort bevel. De krachtige schroef begon te werken en de Sperwer gleed zachtjes van de zandbank weer in dieper water, maar Raffles bleef naar de roerloze gestalte kijken, die daar op het strand stond, terwijl de ochtendbries haar haren liet wapperen.

Nog een keer zwaaiden en wuifden zij elkaar toe en toen, plotseling, viel de mist als een gordijn tussen hen in en scheidde hen.

Raffles voelde een hand op zijn schouder. Het was zijn trouwe vriend Charles Brand, die naast hem was ko-

men staan. Zijn stem klonk ernstig, toen hij zei:

— Het is beter zo. Je hebt je plicht tegenover haar gedaan, Edward, en zelfs meer dan dat. Je hebt van een gevaarlijk misdadig wezen weer een vrouw gemaakt, die een hart heeft en die wel geen gevaar meer zal zijn voor de maatschappij.

Raffles gaf geen antwoord. Hij dacht aan de gebeurtenissen van de laatste dagen, de strijd met de schurken, de smokkelaars op de Schotse kust, en de moed van die vrouw, die hem, geholpen door Brand, op het laatste ogenblik van een vreselijke dood had gered.

Toen zij buiten de kreek was, keerde aan de Sperwer langzaam, maar toen gaf Brand een schreeuw en riep:

— Maar alles zit dicht door die mist. We kunnen onmogelijk uitvaren.

Ongeduldig fronsde Raffles zijn wenkbrauwen. Maar het was waar, wat Brand zei, het zou onmogelijk zijn in die dichte nevel, die ieder ogenblik ondoordringbaar werd, te gaan varen.

Hij dacht er een ogenblik over zonder meer te duiken, maar dan liep hij groot gevaar, met het ranke vaartuig in aanraking te komen met een van de verraderlijke klippen en dat zou noodlottige gevolgen kunnen hebben.

Weer klonken kort en duidelijk de bevelen van Raffles, het luik werd hermetisch gesloten, de ballasttank liep borrelend vol en de duikboot zakte tot op de zandbodem, met nauwelijks tachtig centimeter water boven het dek en dat, terwijl de vloed over drie kwartier zijn hoogste punt bereikt zou hebben.

— Het is een kwestie van een half

uur misschien. De zon zal de mist wel oplossen, merkte Brand op.

— Dat hoop ik. Want ik zou dolgraag weer naar Engeland teruggaan, want ik heb nog een kleinigheid te vereffenen met de heren smokkelaars.

Er verliepen drie kwartier. Nu en dan keek Brand door de periscoop, die hij voorzichtig iets had uitgedraaid. Hij zag, dat de mist begon op te trekken. Tegelijkertijd begon het water weer te dalen en als zij hier lang bleven, zouden zij niet eens meer weg kunnen, want Raffles wist dat deze kleine baai bij eb bijna geheel droog viel.

Maar de mist trok hoewel langzaam, steeds meer op, en Raffles, die ongeduldig geworden was, besloot te vertrekken. Het water werd uit de ballasttank gepompt en de Sperwer steeg naar de oppervlakte. Het luik werd open gegooid. De periscoop werd ingehaald. Het stalen luikje voor het ronde uitkijkvenster voor in de romp van het schip, werd gesloten.

Langzaam voer de Sperwer de baai uit, toen plotseling een hevige explosie over de golven klonk en daarna nog meer.

Op hetzelfde ogenblik baanden de zonnestrallen zich met kracht een weg door de mistbanken, die als bij toverslag optrokken alsof ze door een reuzehand werden opgerold.

Onmiddellijk begreep Raffles wat de oorzaak was van die explosies. Voor de ogen van de verbaasde mannen, trok de baai bijna totaal afsluitend, in gevechtsformatie, een groot Amerikaans vlooteskader, zes slagschepen, vier kruisers, twintig torpedoboten en jagers en een dozijn duikboten langs hen.

HOOFDSTUK II.

ONDER DE GROND

De Sperwer dreef op dat ogenblik langzaam aan de oppervlakte van het water.

Alsof de hand van een fee plotseling een sluier had weggerukt, zo snel was het gordijn van mist opgetrokken en mijlen in de omtrek kon men duidelijk alles onderscheiden, ook zelfs de kleine visserspinken, die zo juist uit Saint Malo waren uitgevaren.

Raffles twijfelde er dan ook geen moment aan of hij was aan boord van de meeste Amerikaanse oorlogsschepen al gezien.

Achter elkaar stoomden de oorlogsbodems, grijs en dreigend voorbij, op ongeveer een mijl uit de kust. De grote slagschepen vooraan, daarna de kruisers en de snelle jagers er omheen, nu eens vooruitstuwend, dan weer een grote boog beschrijvend, alsof ze pronkten met hun snelheid.

— Oefeningen, riep Brand verbaasd uit.

— Ja, Charles, oefeningen... tenminste, dat was de diplomatieke verklaring, toen men zich afvroeg wat deze vlootconcentratie betekende. Maar ik voor mij geloof stellig, dat dit alles gebeurt met het oog op de internationale toestand. De grote heren vertrouwen elkaar voor geen cent en het Amerikaanse Pantagon wenst geen enkel risico meer te lopen. Maar hoe het ook zij, Charles, wij zitten er middenin. Of nog beter uitgedrukt, wij kunnen er beslist niet meer uit, want de linie van hun schepen sluit de baai volkomen af en wij zouden eventueel onder hen door moeten duiken. De grote moeilijkheid is, dat op de plek, waar wij nu zijn, maar heel weinig water staat.

— En zij hebben ons gezien ook, mylord! riep Henderson, die zijn hoofd boven het luik had uitgestoken. Zij geven elkaar seinen.

Henderson had goed gezien, op vele schepen flitsten de seinelampen.

Raffles keek een ogenblik scherp door zijn kijker en zei na enige ogenblikken lakoniek:

— Ja, zij hebben ons gezien. En net heeft het admiraalschip aan de drie voorste torpedojagers bevel gegeven, eens te gaan kijken wie wij zijn en wat wij hier uitvoeren. Ik voel er bepaald weinig voor om de heren zeeofficieren onder deze omstandigheden te ontmoeten, al vind ik hen in de dagelijkse omgang prachtige lui. Er is niets aan te doen, vrienden, wij zullen moeten duiken, want daar komen die nieuwsgierige bemoelers al fullspeed op ons aan.

Het was maar al te waar. Drie van de kleinste torpedojagers, met de geringste diepgang, maakten zich van het eskader los en kwamen met een sneeuw-wit spoor in de blauwgroene golven, met al de kracht van hun sterke machines, in een onberispelijke formatie, als een uitgespreide waaijer, naar de kust, met echt maritieme bravour en zich blijkbaar weinig bekommerend om de gevaarlijke rotsen bij de kreek.

— Duiken! beval Raffles kortaf.

Zo vlug mogelijk, kropen de beide vrienden langs het stalen laddertje naar beneden en sloten het ronde luik, terwijl Henderson al aan het kleine wiel stond te draaien, waardoor de ballast-tank zou vollopen.

Raffles hield strak het oog op de dieptemeter, want hij begreep ten volle de ernst van de situatie, toen hij merkte,

dat er geen halve meter water boven en onder de Sperwer was.

Achteruit kon hij in geen geval, want dan zou de kostbare duikboot al heel snel zijn vastgelopen, vooral nu de vloed over zijn hoogtepunt heen was en straks het zeewater weer zou gaan zakken.

Hij moest tot iedere prijs een uitweg uit deze gevaarlijke kreek zien te vinden, vóór de torpedojagers hem hadden bereikt.

En hij kon dat onmogelijk doen zonder weer boven te komen. Raffles begreep, dat hij moest proberen aan de kant van Paimpol, waar de kreek het diepst was, er uit te komen en dan achterom het eskader heen te varen, als het niet anders kon er onder door, ofschoon dat een gevaarlijke onderneming zou blijven.

Kort gaf hij zijn bevelen, die zwijgend werden opgevolgd. Henderson, net als Brand, begrepen maar al te goed, dat het heel onprettige gevolgen zou hebben, als de Amerikanen op deze plek die vreemde, kleine, particuliere duikboot aantreffen. De politie van het hele vasteland wist van het bestaan van die boot.

Men had wel eens het dek gezien, maar niemand wist hoe zij er van binnen of van buiten uitzag, hoe de voortstuwing was en wat het geheim was van haar wendbaarheid en van haar enorme snelheid.

De Sperwer gehoorzaamde, als een goed afgericht paard aan hand en spoor van zijn meester. De duikboot kwam net zover omhoog dat het ronde luik ongeveer een centimeter onder water lag en daarna draaide hij richting noordwest en voerde de snelheid tegelijkertijd op.

Raffles had de periscoop zo ver mogelijk ingetrokken, zodat die nu maar een voet boven water uitstak en toen hij er door keek, merkte hij tot zijn vreugde, dat de drie torpedojagers hun koers niet gewijzigd hadden, maar nog steeds met de grootste snelheid verder joegen in de richting van de plek waar zij de geheimzinnige duikboot onder water hadden zien verdwijnen.

Maar er dreigde een ander gevaar. En dat was veel erger. Want toen Raffles de periscoop eens ronddraaide, merkte hij, dat alle duikboten waren gedoken. Er was van de schepen niets anders meer te zien, dan hier en daar de glinsterende lens van een periscoop.

En het beroerde was, dat al die schepen, waarvan de meesten voorzien waren van een moderne uitrusting en zelfs snelvuurkanonnen aan boord hadden, juist koers zetten naar dat gedeelte van de kust, dat Raffles zo graag had willen bereiken, om de kreek uit te komen.

Hij klapte het stalen luikje voor het kijkglas open, terwijl hij de snelheid liet verminderen, en bracht de buitengewoon sterke zoeklichten in werking, die door dat glas heen schenen en het zeewater tot op een afstand van ongeveer honderd meter tamelijk helder konden verlichten.

Aanvankelijk zag hij niets, maar toen zag hij niet minder dan acht grijze gedaanten, die langzaam onder de oppervlakte van het water kwamen aanvaaren.

Het was een tamelijk gevaarlijke manoeuvre, want de kielen van de grote duikboten raakten bijna de zeebodem.

Nu bleven zij stil liggen en Raffles zag wel in dat het onmogelijk was langs deze kant weg te komen.

De toestand werd nu zelfs heel haachelijk, want alle oorlogsschepen, tot de kruisers toe, waren bijgedraaid, hadden hun vaart verminderd en schenen nu allemaal voor de kreek op de loer te liggen. En zij hoefden alleen maar geduld te hebben. Zij hoefden maar af te wachten, tot het water nog meer zou zakken. Binnen een uur zou het al zover gedaald zijn, dat de kreek voor de helft was drooggefallen en dat de rand van de klippen bij de ingang, het zelfs voor zo'n kleine duikboot onmogelijk zou maken, die natuurlijke fuik te verlaten.

Raffles zag in, dat hij onmiddellijk moest handelen. Iedere minuut was nu kostbaar. Hij kende gelukkig dit deel van de Franse kust onder en boven water uitstekend.

Hij gaf de boot wat meer vaart, zo-

dat zij bestuurbaar werd en liet haar uiterst voorzichtig een halve cirkel beschrijven, waarbij zij tot vlak bij een van de jagers kwam, die uit vrees voor de klippen heel langzaam opstoomde en keerde toen haar voorsteven weer naar de rotsige, grijs en groen dooraderde kust.

Langzaam voer de Sperwer naar die geweldige rots toe. Dicht daarbij zakte de zeebodem over een klein stukje plotseling vrij diepweg.

Het was alsof de bodem van de kreek gevormd werd door de afgeplatte top van een berg. Op deze manier werd een soort onregelmatige, natuurlijke slotgracht gevormd, die hier en daar onderbroken werd door onregelmatige, grillige opstoppingen van rotsblokken.

Het was een van deze kuilen, die Raffles opzocht. De zee was hier ongeveer tien meter diep en onder water zaten in de rotsmuur talrijke gaten, spleten en hollen.

Waarschijnlijk had de aardlaag hier duizenden jaren geleden aan een ontzaglijke druk blootgestaan, zodat zij overal gescheurd en gespleten was.

Scherp turend door de lens, bleef Raffles zijn bevelen geven. Hij had zelf het kleine stuur overgenomen.

De Sperwer was nu ongeveer vijf meter onder water gezakt en zijn scherpe boeg scheen de rotsmuur als het ware af te tasten, totdat deze plotseling verdween in een bijna ronde opening, met een doorsnede van niet meer dan twee meter, waarin de Sperwer precies scheen te passen. Heel, heel, langzaam, schoof het stalen lichaam van de duikboot zich in die tunnel, met nauwelijks een decimeter water aan weerskanten.

Dit duurde wel bijna een kwartier en ineens bewoog de boot zich veel vrijer, de tunnel was overgegaan in een tamelijk groot hol, dat op dit ogenblik nog vol water stond.

Nu lag de boot stil. Raffles bestudeerde het pijlglas. Er stond ongeveer een meter water boven het dek.

De Sperwer kon nog twee decimeter zakken en lag toen stil.

— Ik kan mij niet herinneren, dat wij die krachttoer al eens eerder hebben

uitgehaald, tenminste niet hier, Edward, zei Brand terwijl hij bij het elektrische licht de druk opnam. Wij hebben het nog eens gedaan, met een ander schip, op de Noordkust van Afrika, maar dat ging heel wat gemakkelijker.

— Ik heb deze ingang ontdekt bij een van de proefvaarten met onze trouwe Sperwer, Charles. Ik ben toen niet verder gegaan dan dit hol, omdat ik bang was voor mijn schroefbladen. Het was zelfs niet erg gemakkelijk om er weer uit te komen, daar het onmogelijk was, de boot in deze ruimte te laten keren. Nu ben ik echter niet verder gegaan, dan nodig was om de boot, achteruitvarend, gemakkelijk voor de opening van de tunnel te krijgen.

— Wat gaan wij nu doen, mylord? vroeg Henderson.

— Wachten, James, antwoordde Raffles lakoniek.

— Totdat de Amerikanen weg zijn met hun schepen?

— Ja. En zij zullen wel zo verstandig zijn, terug te gaan voor we een uur verder zijn, anders zou de eb hun wel eens een lelijke poets kunnen bakken. Maar over een uur hoop ik het luik open te kunnen gooien. Nog een half uur later zal de tunnel wel droog zijn.

— Dan ligt ons schip dus op het droge. Is dat niet gevaarlijk? vroeg Brand.

— Volstrekt niet. De bodem van dit hol is bijna egaal en bedekt met een dikke laag zand. Om de tijd te korten, stel ik voor te ontbijten. Ik geloof, dat wij wel honger zullen hebben.

Henderson had geen tweede aansporing nodig; met behulp van het elektrische fornuis had hij vlug water aan de kook, spiegeleieren met ham gebakken en een van die maaltijden klaargemaakt, zoals de ware Brit ze 's morgens niet zou willen missen.

Nu en dan namen de drie mannen de druk op, na de kleine, smalle, en puntig toelopende kajuit te hebben verlaten, die zich voor in de boot bevond.

Zij waren nog niet eens met hun ontbijt klaar toen Brand kwam zeggen, dat er geen water meer boven het dek stond.

— Dan zullen wij direkt het luik opengooien, ofschoon de lucht hierbin-

nen er niet veel frisser van zal worden, want de tunnel staat nog vol water, zei Raffles.

Zodra zij klaar waren, het zal toen half vijf in de ochtend zijn geweest, draaide Henderson de vleugelmoeren aan het ronde luik los en hij kon het gemakkelijk openduwen.

Het licht in de machiniekamer van de Sperwer, die zich midscheeps bevond, straalde door de ronde opening naar boven en bescheen een deel van de zoldering van het rotshol.

Die zoldering was misschien acht meter hoog en zelfs bij de hoogste vloed kwam het water daar nooit. Meestal steeg het niet veel hoger dan de ronde ingang van de tunnel.

De drie mannen klommen een voor een naar buiten, staken een pijp of sigaret aan en keken eens rond.

Om hen heen was het donkere, stille water, dat het flauw gewelfde dek al bijna helemaal vrij liet. Er stond buiten zeker zo goed als geen wind, want het water was zonder een rimpeltje, glad als een spiegel.

Het hol was onregelmatig gevormd en waar de tunnel er in uitliep op zijn smalst. De boot kon er maar net in en Brand merkte nu ook, dat er een groot zeemanschap en behendigheid nodig was om de stalen vis zonder deuken en botsingen uit dit hol te krijgen.

Het spitstoelopende achtereinde met de schroef stak nog net een decimeter in de tunnel, maar er bleef toch ruimte genoeg over, als straks het water zou zijn weggevloeid, om tussen de scheepshuid en de tunnelwand door te kunnen.

Maar plotseling gaf Brand een kreet van verbazing en wees met uitgestrekte vingers naar een punt van het hol.

Henderson had zijn blik gevolgd en riep vol verbazing:

— Een ladder! Een ijzeren ladder!

— Wist je, dat die hier was, Edward? vroeg Brand opgewonden.

— Nee, Charles. Ik heb de proefvaart veertien dagen geleden gemaakt en ik weet heel zeker, dat die zwartgeschilderde, ijzeren brandladder er toen niet was. Ik had hem beslist moeten zien want hij steekt bij het licht van onze

lantaarns met zijn zwarte kleur duidelijk af tegen het grijze graniet.

— Zullen wij niet eens onderzoeken wat dat voorstelt? vroeg Brand.

— Dat zullen wij zeker, als wij er gelegenheid voor krijgen, antwoordde Raffles met een glimlach.

Het water zakte gestadig. Het maakte de indruk, alsof men het zag adem halen. Het kwam iets omhoog, zakte, steeg weer iets, maar daalde dan dadelijk nog dieper.

Een half uur later kon men met droge voeten de bodem van het hol overlopen en was de tunnel zo goed als helemaal droog gevallen.

De drie mannen lieten zich van de rug van de stalen vis glijden en liepen op hun waterlaarzen door het nog soppende zand langzaam door het hol, dat onregelmatig ovaal van vorm was en waarvan de grootste doorsnede zeker wel twintig meter was.

De ladder bleek vlak boven de bodem op te houden, boven een soort natuurlijk terras, waar geen zand lag.

Het was een van die ladders, die men bij honderden kan vinden, langs de muren van fabrieksgebouwen aan het einde van brandtrappen. In fabrieksschoorstenen worden ze ook vaak gebruikt. Zij bestaan uit spijlen van zogenaamd hoekijzer, verbonden door sporten van hetzelfde materiaal.

De ladder was misschien ongeveer zes meter hoog en was, blijkbaar door een vakman, met behulp van steunijzers in de rotswand verankerd, op een afstand van ongeveer een decimeter.

— Merkwaardig, zei Raffles hoofdschuddend. Ik kan mij beslist niet voorstellen waar deze ladder voor kan dienen. Maar wij zullen het wel ontdekken.

Hij greep de spijlen van de ladder, die ergens in de duisternis eindigde en begon omhoog te klimmen.

Brand en Henderson hoorden een lichte kreet van verwondering.

— De ladder eindigt vlak naast een opening in de rotswand, en ik zie een soort natuurlijke gang, die langzaam naar boven loopt. Maar voor wij dit verder gaan onderzoeken, Charles, ga eens

zien hoe het met onze vrienden van de marine staat.

Brand hing zijn prismakijker om, en stapte de tunnel binnen.

Ongeveer tien minuten later was hij weer terug en riep vrolijk:

— Er is van het hele eskader niets meer te bespeuren. De heren zullen wel verwonderd hebben gekeken, dat zij ons niet hebben kunnen vangen, want de kreek ligt bijna helemaal droog tot aan de afsluitdijk van de klippen toe.

HOOFDSTUK III.

HET HUIS DER DODE

Raffles, die weer naar beneden was gekomen, stond even peinzend naar de zilverglanzende huid van de duikboot te kijken en vroeg toen:

— Heb je nog gekeken, of de ingang van de tunnel nu boven water ligt?

— Zeker wel drie voet. Men kan er nu alleen maar met een vlet of een heel klein zeilbootje komen. Op de ondiepe plaats van de kreek staat op dit ogenblik niet veel meer dan een voet water. In de slotgracht, zoals jij het noemde, staat natuurlijk wel meer.

Het moet dus af en toe heel gemakkelijk zijn, met een vaartuig met een niet al te grote diepgang tot voor de ingang van de tunnel te komen, zei Raffles peinzend. Dat moet ook wel, want wat verklaart anders die ladder. Het moet vier keer per etmaal mogelijk zijn, met droge voeten dit hol in en uit te gaan, van de kant van de zee.

Hij keek op zijn horloge en ging verder:

— Wij hebben nu zes uren, voor het water weer op zijn hoogst is. Binnen vier uur moeten wij weer aan boord zijn. Dat is ruimschoots voldoende tijd, om eens te onderzoeken, waar die ladder voor dient en waar die gang boven heen loopt.

— Maar is het wel verantwoord, Edward ons schip hier onbewaakt achter te laten?

— Dacht je soms dat men hem kan meeslepen? vroeg Raffles glimlachend.

— Men zou het stuk kunnen maken. En dat zou al erg genoeg zijn. Of men zou de politie kunnen waarschuwen.

— Mylord, mijnheer Brand heeft geloof ik, gelijk, klonk de stem van de reus. Laat mij maar hier blijven. Ik ver-

zeker u, dat niemand er een vinger naar zal uitsteken. Ik kan aan het einde van de tunnel gaan zitten, zodat ik de hele kreek kan overzien, zonder zelf gezien te worden. Mocht er onraad zijn, dan kan ik u nog wel bijtijds waarschuwen, dacht ik.

— Hoe dan? vroeg Raffles.

— Ik zal op mijn vingers fluiten, dat is op een kilometer ver te horen, pochte Henderson.

— Afgesproken. Maar ik geloof niet dat het nodig zal zijn, ging Raffles verder. Neem een kijker mee, James, en let goed op. Ik denk, dat wij binnen een uur al weer terug zijn, ik kan mij niet voorstellen, dat er veel bijzonders te zien zal zijn.

Dat weerhield Brand niet om zich te overtuigen of hij zijn revolver wel in zijn zak had.

Daarna klommen de twee vrienden achter elkaar tegen de ijzeren ladder op, die loodrecht tegen de rotswand stond en Henderson perste zijn geweldige lichaam met veel steunen en draaien tussen het spitse achtereinde van de duikboot en de rotswand in de tunnel.

Deze was ongeveer dertig meter lang, bijna waterpas en kaarsrecht. Alleen aan het begin was er een heel flauwe bocht. Henderson ging op ongeveer twee meter van de ingang in de tunnel liggen, waar hij niet te zien zou zijn, haalde zijn kijker te voorschijn en begon de oppervlakte van de zee af te zoeken.

Ondertussen bereikten Raffles en Brand het gat in de rotswand, waar de ijzeren ladder ophield.

Zij hoefden alleen maar een stap opzij te doen, een ijzeren staaf te grijp-

pen en de voet te zetten op een uitspringend gedeelte van de muur, dat een soort smal balkon vormde. Daar begon de gang, bijna twee meter hoog en ongeveer een meter breed, die langzaam naar boven liep.

Het was noodzakelijk, dat Raffles, die voorop liep, zijn zaklantaarn aanknipte, want men kon hier in de letterlijke betekenis van het woord geen hand voor ogen zien.

Deze gang was ongetwijfeld het werk van de natuur.

Misschien had hier, ontelbare eeuwen geleden, een onderaards riviertje naar datzelfde hol gespoeld, waar de twee onderzoekers net vandaan kwamen.

Dat zou de vlakke wanden en de gepolijste vloer kunnen verklaren.

De gang maakte verderop een flauwe bocht en steeg steeds meer. De lucht, was heel goed in te ademen, wat bewees, dat deze natuurlijke tunnel aan beide einden in verbinding moest staan met de buitenlucht.

Maar plotseling hield de gang op. Of, beter gezegd, zij ging over in een gemetselde tunnel, die aan het begin was afgesloten door een stevige deur van dikke planken en versterkt met zwaar ijzerwerk.

Zij zagen een klink en een sleutelgat, doch de deur was stevig op slot, want rammelen aan de ijzeren klink had geen uitwerking.

Raffles glimlachte even. De deur was nog vrij nieuw en dat zou het slot ook wel zijn. Grendels zaten er niet op, tenminste niet aan deze kant.

Raffles maakte het slot met behulp van een fijn instrumentje open, dat hij uit een klein etui nam, dat hem bij dergelijke ondernemingen altijd bij zich bevond.

Hij trok de deur voorzichtig naar zich toe, en luisterde aandachtig. Niets te horen.

Raffles gaf Brand een wenk en zij gingen verder; tien stappen verder stonden zij in een grote kelder, zo groot dat de zoldering op een zestal plaatsen geschraagd moest worden door zware pilaren, die onderling door boogvormig metselwerk verbonden waren.

Men zag nog de overblijfselen van ouderwetse wijnrekken en in de verste hoek lag een kleine stapel blijkbaar ledige flessen.

— Dat is al heel vreemd! riep nu Brand verbluft uit.

— Vind je dat? Wel, om eerlijk te zijn, had ik niet anders verwacht. Het is toch wel aan te nemen, dat de heren van Saint-Hilaire van een goed glas wijn hielden.

— Wil je daarmee zeggen... begon Brand stomverbaasd.

— Dat wij hier zonder de minste twijfel onder het oude stamslot van dat roemrijke, Franse geslacht zijn, antwoorde Raffles. Ik had dat direkt al moeten begrijpen, als ik maar even had nagedacht, toen ik die ijzeren ladder zag.

— Maar wat betekenen die deur en die ladder dan? Het huis is al bijna tien jaren onbewoond. Het is zelfs de vraag, of de arme oude dame die haar zoons en haar man verloren heeft, nog wel leeft.

— Ik weet niet wat daar de bedoeling is, Charles. Dat zouden wij juist onderzoeken.

— Het is mogelijk, maar dat geloof ik niet. Het zou wel wat bezwaarlijk zijn, alle smokkelwaren, zware kisten omhoog te werken. Vermoedelijk zit er iets anders achter. Deze keer, zo ruim en hoog, zoals je ziet, zou inderdaad een prachtige opbergplaats zijn voor gesmokkelde goederen. Er is echter niets anders te zien dan een stapel lege flessen. Misschien brengt een verder onderzoek de oplossing.

Zij verlieten de kelder weer door dezelfde deur, waardoor ze waren binnen gekomen.

De gang liep namelijk langs de kelder heen en eindigde bij een trapje van vier treden. Hier moest Raffles opnieuw een deur forcieren.

Een blik in deze veel kleinere kelder, ontlokte hem een langgerekt zacht gefluit.

Deze kelder was, zij het dan ook schaars gemeubileerd, er stonden acht stoelen, nog tamelijk goed bruikbaar en van twee tonnen met een plank er-

over had men nog een andere zitplaats gemaakt.

Op de tafel stonden een paar flessen en vuile glazen. Maar dat was Raffles niet het eerste opgevallen. Dat waren een zestal houwelen, koevoeten en breekijzers, die in een hoek van de kelder stonden en dat was het gat, dat waarschijnlijk met die gereedschappen in een van de muren van de kelder was gebroken.

Het gat was zo groot, dat een man er heel gemakkelijk doorheen kon kruipen. De muur was van gewapend beton, en kon daar hoogstens een tiental jaren hebben gestaan. Men had de ijzeren bewapening stuk gevijld.

De twee mannen gaven elkaar een blik van verstandhouding.

— Een inbrekerstroep dus, zei Brand na enige ogenblikken.

— En een heel speciale, Charles. Want wat zoeken ze hier, zou je denken?

— Dat vraag ik me zelf ook net af. Geld zal er hier toch niet meer zijn, maar zij kunnen het voorzien hebben op de schilderijen, die waarschijnlijk nog aan de muren zullen hangen, of op de oudheidkundige schatten, die nog in dit slot moeten liggen.

— Dat is niet onmogelijk. Wij zullen het eens onderzoeken.

— Zou dat niet gevaarlijk zijn? Zou men ons niet kunnen overvallen?

— Dat lijkt mij heel onwaarschijnlijk, Charles. Het is nu wel duidelijk, dat de lui, die hier aan het werk zijn, alleen de ingang aan de kant van het water gebruiken en die is voor een drietal uren nog niet te bereiken, want het is laag water. Maar dan moeten wij ook geen tijd verliezen. Ga mee!

De twee mannen kropen achter elkaar door het gat. Het was nog vrij kort geleden, dat hier gehakt werd, zoals duidelijk te zien was aan het steengruis, dat overal lag en aan het glinsteren van het ijzer, waar de bijl het had bewerkt.

Toen zij aan de andere kant van de muur stonden, werd het duidelijk, dat deze eigenlijk volstrekt geen nut had en alleen maar was opgetrokken om de kelder in tweeën te scheiden en het on-

mogelijk te maken, de stenen trap te bereiken, die de twee vrienden nu voor zich zagen.

De eigenares van het slot was dus op de hoogte geweest van de onderaardse gang en had ook die willen laten afsluiten.

Zonder zich te bedenken, liep Raffles de trap op en Brand volgde hem op de voet.

Zij kwamen in een gang en het eerste wat zij zagen was een van de dichtgemetselde ramen.

Steeds verder liepen zij, en nog steeds bij het licht van hun lantaarns, want geen straaltje daglicht kon hier binnen dringen.

Het was doodstil. Pas toen zij een diensttrap waren opgegaan en de eerste verdieping bereikten, drong zwak het geruis van de golven tot hun oren door.

Zij konden nu ook hun lamp uitdoen, want door de stoffige, van stevige tralies voorziene vensters drong schemerig het daglicht naar binnen.

Het was duidelijk, dat zij nu in het gedeelte van het kasteel stonden, dat vroeger door de eigenaars als woning was gebruikt. De brede gangen waren belegd met dikke lopers, hier en daar stonden prachtige, antieke meubels, waarop nog een schaal, een klok of een paar kandelaars. Maar alles zag er verwaarloosd uit en was met een dikke stoflaag bedekt.

Nu en dan deed Raffles heel voorzichtig een deur open en keek in een of ander ouderwets gemeubileerd vertrek, met stevige, ebbenhouten en eikenhouten meubelen, soms wel eeuwenoud.

In een zaal met drie smalle maar hoge ramen, waar het licht tamelijk hel naar binnen drong, hingen prachtige schilderijen aan de muur. Voor een bleef Raffles vol bewondering staan. Het was een prachtig geschilderd portret, levensgroot, van een jongeman van hoogstens twintig jaar, met een ernstig, edel gezicht, donkere ogen en een fijn snorretje.

Hij was afgebeeld in de uniform van tweede luitenant van de Jagers te paard. Raffles hoefde niet eens naar de sig-

natuur in de hoek te kijken, om te weten, dat hij met een schilderij van Corot te doen had.

Even verder hing het schilderij van een andere jongeman, een paar jaar ouder, en tussen die twee in, de afbeelding van een man, die ongetwijfeld hun vader, Graaf Raymond de Saint-Hilaire moest zijn.

Om deze drie doeken hing een zwarte rouwfloers. Met een vreemd gevoel van beklemming keek Brand naar dat knappe gezicht van de jongste zoon, dat de bewonderaar recht aankeek uit de vergulde lijst, die bijna schuil ging onder de rouwfloers.

Het leek een eindeloze reeks vertrekken op die eerste verdieping. Ongetwijfeld bevonden er zich kunstwerken en sommigen zelfs heel kostbare. Maar zouden de inbrekers beneden het gat in de muur gemaakt hebben met het oog op die bronzen beeldjes, die dozen van email, die porseleinen snuisterijen, waar zij de waarde misschien niet eens van kenden?

Dachten zij misschien hier of daar in dit oude, sombere, verlaten huis een verborgen schat te vinden?

Juist in deze streek had menig Frans landeigenaar, die veel geld had, bij de nadering van de Duitsers heel snel zijn geld en kostbaarheden verborgen, zoals dat ook al gedaan werd in alle onrustige tijden, in de tijd van de Hugoten, tijdens de invallen van de Engelsen en Spanjaarden, bij de Grote Revolutie en later zelfs in de Frans-Duitse oorlog van 1870 en de eerste wereldoorlog. Waarom zou het ook niet gebeurd kunnen zijn toen de tanklegers van Hitler onweerstaanbaar naderden?

In dit opzicht is er niet veel veranderd en gelooft de mens nog steeds, dat de trouwe moeder aarde zijn schatten het veiligst zal weten te bewaren.

Zij waren nu een brede trap afgedaald, kwamen aan een overloop en stonden op het punt de hoofdtrap af te lopen, naar de ruime hal, waar aan de muren een paar prachtige afbeeldingen van zeeslagen hingen, toen Raffles ineens Brand bij de arm greep en waar-

schuwend zijn vinger op de lippen legde.

Verbaasd bleef Brand staan. Maar zijn verbazing werd nog groter, toen hij duidelijk voetstappen hoorde, niet gedempt, alsof er iemand sluipt, maar wel slepend, net als van een oude, vermoeide man. Steeds duidelijker klonken die voetstappen over het marmer van een gang, ergens beneden in het huis. De twee vrienden keken elkaar stomverwonderd aan; het huis was dus niet onbewoond, zoals men zei. Er was dus iemand? Een huisbewaarder misschien?

Zij stonden nog te piekeren, toen de voetstappen plotseling heel duidelijk werden en beneden hen, onderaan de brede trap, een man verscheen, die net de marmeren gang van de vestibule afsloot.

De man was zeker tachtig jaar, misschien nog wel ouder, want hij liep gebogen en zijn dun geworden haar, dat glad achterover gekamd was, was zo wit als sneeuw.

Hij droeg een eenvoudige, zwarte livrei, maar met een kuitbroek, zwarte kousen en schoenen met zilveren gespen en had een zilveren blad bij zich, waarop een theepot stond van Chinees porselein, een kop en schotel en een fijn bewerkt, zilveren schaalje met een paar beschuitjes.

Heel voorzichtig schuifelde de oude bediende over de stoffige vloer van de vestibule, die zeker in geen jaren gestoft was en verdween, zacht in zich zelf mompelend, door een tweede deur.

— Als het niet zo vroeg in de morgen was, zou ik werkelijk aan een spook geloven, fluisterde Brand. Wat betekent dat?

— Laten wij vlug en zacht achter hem aangaan dan weten wij het gauw genoeg, gaf Raffles ten antwoord.

Zo zacht zij maar konden, liepen zij snel de trap af en holden de vestibule door.

Toen Raffles de deur, waardoor de oude bediende verdwenen was, heel voorzichtig open deed, zag hij hem juist aan het andere eind van een lange zaal, die oorspronkelijk met niet minder dan zes hoge ramen op het park

uit had gekeken, op het punt de zaal te verlaten. De grote zaal was op dit ogenblik verlicht door een armzalig, lelijk pendellampje, dat men nog maar zelden op ouderwetse kantoren ziet.

De lamp was er niet erg handig aangebracht, maar zij verspreidde in elk geval wat licht in de grote zaal met zijn dichtgemetselde ramen en zo zag Raffles, tot zijn verwondering, dat de bediende stilstond voor een schijnbaar blinde muur, bespannen met een prachtig gobelin, een voorstellen van Diana met haar nimfen.

Hoe het precies gebeurde, kon Raffles op die afstand niet zien, maar plotseling draaide de hele gobelin met de muur waar het op gespannen was, om zijn as en Raffles kon in een zwak verlicht vertrek kijken.

Hij was vrij goed op de hoogte van de bouw van het slot, zodat hij onmiddellijk concludeerde dat dit vertrek zich in de oude toren moest bevinden.

De man met het sneeuw witte haar was door de opening gestapt en toen verloor Raffles hem uit het oog.

Maar een ogenblik later klonk er een zwakke, jammerende kreet, gevolgd door wat klagende woorden, daarna een gerinkel van glas en verder doodse stilte.

Zonder elkaar zelfs aan te kijken, renden Raffles en Brand naar de ope-

ning toe en bleven een ogenblik verrast staan.

Zij zagen een rond vertrek, bijna acht meter in doorsnee en alleen verlicht met kaarsen, die in blakers en wandarmen waren gestoken en een rosig, geheimzinnig licht gaven.

De meubelen in deze ruimte waren al heel oud, zeker een paar eeuwen.

De muren waren overal bedekt met prachtige wandtapijten. De zoldering, waarvan de eikenhouten balken zwart berookt waren, lag zeker wel zes meter boven de vloer.

Ongeveer in het midden stond een zware, eikenhouten tafel met gedraaide poten, beladen met zware boeken.

Er stonden twee zilveren kandelaars met brandende kaarsen op en het licht bescheen een hele oude vrouw, met nog witter haar dan de oude bediende, die roerloos languit op de vloer lag met zijn hoofd naast het zilveren blad en de gebroken theepot.

De oude dame was in het zwart gekleed. Zij scheen te lezen in een dik boek met gele bladeren, dat op een soort lessenaartje schuin voor haar stond.

Raffles kwam dichterbij, verwonderd omdat zij zelfs niet had opgekeken.

Hij zei een paar hoffelijke woorden maar kreeg geen antwoord.

Hij raakte haar aan en zag, dat zij dood was.

HOOFDSTUK IV.

DE AANVAL DER BANDIETEN

De dood kon onmogelijk eerder dan een uur geleden zijn ingetreden.

Het lichaam was nog warm. De ogen starden strak naar de letters van het oude boek. Op het doodsbleke gezicht lag een uitdrukking van verheven rust.

— Mijn hemel, wat betekent dat toch allemaal? fluisterde Brand, onder de indruk van deze zonderlinge ontdekking. Wie is die vrouw?

— Natuurlijk gravin Sabine de Saint-Hilaire. De dood heeft haar hier ver-rast en nog niet lang geleden, want die arme oude man, die haar trouw was gebleven, bracht haar de thee voor het ontbijt.

Raffles was snel naar de bediende toegelopen en draaide het lichaam voorzichtig op de rug.

De oude man ademde nog, maar Raffles zag direkt, dat de slag hem te zwaar getroffen had en dat zijn oude hart er niet tegen bestand was geweest. Hij had zeker geen vijf minuten meer te leven.

Raffles boog zich diep over hem heen en vroeg, terwijl hij de hand van de oude man pakte, met een stem vol medelijden:

— Kan ik iets voor je doen, vriend? Heb je een wens?

De oude bediende keek hem verbaasd aan, met ogen die reeds braken. Hij stamelde met moeite:

— Begraven, naast meesteres, als het mag.

— Ik zal ervoor zorgen, trouwe ziel, antwoordde Raffles ernstig. Is er nog iets?

Met heel veel moeite antwoordde de stervende:

— Overeind, optillen, wil haar tot

het laatst zien, mijn lieve meesteres.

De oude man leek zo licht als een veer, toen Raffles hem voorzichtig optilde en hem in de leunstoel zette, die Brand snel had bijgeschoven.

En daar zat hij nu en keek met zijn al dof wordende ogen, vol tranen naar het witte, dode gezicht van de vrouw, die hij had willen dienen tot zijn laatste ademtocht, toen alle anderen haar hadden verlaten.

Hij hief met moeite zijn rechterhand van de leuning, scheen ergens naar te wijzen op de tafel en stamelde een paar keer:

— Zoon... zoon...

En zo stierf hij, met een gelukkige glimlach om de dunne lippen en zijn hoofd zakte gelaten tegen de hoge stoel-leuning aan.

Raffles drukte hem zacht de ogen dicht, zoals hij het bij gravin Sabine had gedaan en heel even stonden de beide vrienden met gebogen hoofd, ondanks al hun hardheid bukkend voor de Majesteit van de Dood.

Toen begon Brand zacht fluisterend:

— Wat een einde van onze tocht. Had je dit verwacht, Edward?

— Nee, Charles. Dit zeker niet. Ik had er geen vermoeden van, dat de oude gravin zich hier met een bediende had teruggetrokken. Zij kan ook nog niet zo lang terug zijn.

— Maar hoe kwamen zij dan binnen? Hoe kwamen zij door de dichtgemetselde ramen, door de tralievensters?

— Het kan niet anders, of er moet nog ergens een geheime ingang zijn geweest, Charles.

— Maar hoe kwamen zij aan eten, hoe kon de oude bediende daaraan ko-

men, zonder dat onmiddellijk het bericht van de terugkomst der oude slotvrouw de ronde deed?

— Twee heel oude mensen hebben maar weinig nodig, Charles. Wat thee, een paar beschuitjes. Wie weet hebben zij dat zelf meegebracht. En vergeet niet, dat zij hier kwam om te sterven en alleen daarom.

— Wat zei de oude man toch op het laatst?

— Hij sprak over haar zoon. Hij scheen op de tafel te willen wijzen.

Raffles ging langzaam naar de zware tafel toe en bekeek die. Behalve de boeken, die er op lagen, vond hij er een paar Engelse, maar vooral Franse dagbladen.

Hij pakte er een paar op en zag tot zijn verwondering, dat zij dateerden van het jaar 1940.

Toen hij goed keek merkte hij, dat in sommige Franse bladen, in een hele lange kolom, een paar namen met blauw potlood waren onderstreept. Het waren de namen van de beide zoons van de rampzalige vrouw, van Fernand en Raoul de Saint-Hilaire.

Zij maakten deel uit van de eindeloze lijst gesneuvelden, die hoorden tot een nog ander adellijk Frans geslacht.

Verder vond hij op de tafel een openstaand Chinees doosje, zwart gelakt, met gedroogde bloemen, een oorlogskruis, een paar officiële stukken en nog wat andere herinneringen.

Het boek, waar de oude dame in had zitten lezen, bleek het boek der boeken te zijn, een hele zware bijbel, zeer prachtig bewerkt en zeker heel oud.

Bij wijze van bladlegger lag er, duidelijk zichtbaar, een brief in, die begon met de woorden: « Chère petite mère adorée! ».

Raffles wilde die brief al opvouwen en in het kistje leggen, toen zijn aandacht getrokken werd door enkele woorden en langzaam, getroffen, las hij de hele brief. Daarna keek hij naar de datum en zei zachtjes tegen Brand:

— Dit was zeker de laatste brief van haar oudste zoon Raoul, Charles. Als ik de datum van deze brief vergelijk met die kranten daar, dan moet ik conclu-

deren, dat hij al vier dagen na het schrijven van deze brief is gesneuveld, bijna op hetzelfde uur als zijn broer. En nu schiet het mij plotseling te binnen, dat dat zware gevecht, waarbij hij sneuvelde, onmiddellijk gevolgd is door het terugtrekken van de Franse en de Engelse linie op die plek. Je zult je ongetwijfeld, die ellendige dagen eind mei begin juni herinneren, toen de Engelsen hun leger uit Duinkerken evacueerden. Die terugtocht was een knap staaltje van strategie, waar de Duitsers zeker niet op gerekend hadden. In allerlei vaartuigen, tot particuliere motorboten toe, waarvan sommige heelwat keren tussen Frankrijk en Engeland heen en weer voeren, konden de Engelse troepen ontsnappen aan de algehele vernietiging door de Duitse legers. De Duitse stoomwals ging echter over Frankrijk en jaren van bezetting en terreur volgden. Dat zou veel verklaren...

— Wat bedoel je? vroeg Brand verwonderd.

Inplaats van Brand rechtstreeks antwoord te geven, keek Raffles hem peinzend aan, toen nog eens naar de brief, die hij voorzichtig opvouwde en toen vroeg hij plotseling:

— Ben je op de hoogte van de Franse wet? Ik bedoel meer speciaal de erf wetten?

— Vrij goed. Waarom vraag je dat?

— Omdat ik wel eens zou willen weten, wat er zou gebeuren, als de kleinzoon van deze ongelukkige vrouw ooit werd teruggevonden.

— Een kleinzoon? riep Brand verwonderd. Was een van de zoons van gravin Sabine dan getrouwd?

— Niet getrouwd in de wettelijke betekenis van het woord, maar hij wees zijn zoon Manuel als erfgenaam aan. Hij schrijft dat in deze brief aan zijn moeder en smeekt haar, misschien wel gedreven door een voorgevoel, zijn jonge vrouw en zijn zoon te ontvangen, als zij bij haar zouden komen.

— Maar, dat is nooit gebeurd, riep Brand verbaasd uit. Dat had men zeker moeten horen, hier in de omstreken.

— Dat is juist het tragische, Char-

les. Dat kon niet gebeuren, omdat het gevecht bij Duinkerken het onmogelijk maakte. Ik zal je alles in het kort vertellen. In zijn studententijd maakte Raoul kennis met Lucile Dancourt, de dochter van een van de wethouders van het dorpje, een kastelein en totaal verarmd door de vorige oorlog. Hij ging van haar houden en trouwde in het geheim met haar. Hun huwelijk werd gezegend met 'n jongen. Wie weet heeft de moeder wel moeite gedaan, naar gravin Sabine toe te komen, die van het huwelijk niets wilde weten, maar dat werd natuurlijk onmogelijk door het snelle oprukken van de Duitsers en niemand kan zeggen wat er van die ongelukkige vrouw terecht is gekomen. Het is zelfs best mogelijk, dat ze later, toen de Duitse tegenstand, na de invasie op de Normandische kust en de doorbraak der Amerikaanse tankeenheden bij Avranches in elkaar stortte, toch nog naar dit oude kasteel is gegaan, maar toen vond zij het verlaten. Toen hoorde zij misschien ook dat de oude gravin met deze trouwe bediende was vertrokken.

— Het klinkt romantisch genoeg, Edward, maar zulke dingen zijn ongetwijfeld in de laatste wereldoorlog honderden malen voorgekomen. Zouden er bewijzen bestaan van het huwelijk?

— Natuurlijk, of het hele dorpje, waar Lucie woonde, zou in de as gelegd moeten zijn met alles erbij. De jongen schrijft echter, dat hij een afschrift van de huwelijksacte tegelijk met deze brief heeft verzonden.

De beide mannen zochten even tussen de papieren, maar zij konden niets in die geest vinden.

— Misschien heeft zij het wel ergens opgeborgen, meende Brand.

— Zou gravin Sabine rijk zijn geweest?

— Schatrijk. Ik kan mij vaag herinneren, al een paar jaar geleden ergens te hebben gelezen, dat zij, toen de devaluatie van de frank dreigde, op aanraden van haar advocaat heel veel juwelen heeft gekocht. Die moeten natuurlijk nog ergens zijn. Zij leefde heel bescheiden. Waar, weet echter niemand,

want het was voor haar natuurlijk onmogelijk, om het in Amerikaanse dollars belegde familievermogen, dat in een of andere bankkluis ligt, te bereiken. Dan is er natuurlijk ook nog dit kasteel met de omliggende landerijen, waar er veel van verpacht zijn. En nu is de ongelukkige vrouw juist hier komen sterven, gedreven door wie weet welk gevoel. Het moet een verschrikkelijke slag voor haar geweest zijn en men zegt dat zij malende is geworden. Misschien is op het einde van haar leven haar verstand weer helderder geworden en is zij hierheen gegaan, om hier de laatste adem uit te blazen.

— En zou dat niemand weten? Daar zou, bijvoorbeeld de stationschef van Paimpol, niets van gezien hebben. Die moest haar toch kennen?

— Wie zegt je, dat die gedurende de Duitse bezetting niet is gestorven, gevangen of gefusilleerd? En misschien is de arme vrouw in die vreselijke jaren enorm veranderd. Tenslotte, wie zegt ons, dat zij met een trein is gekomen en niet met een auto? Met opzet heeft zij blijkbaar haar komst geheim willen houden.

— En, wat moet er nu gebeuren? De arme vrouw moet toch behoorlijk worden bijgezet in het familiegraf?

— Dat spreekt vanzelf. Wij zullen de burgemeester van Paimpol schriftelijk of telefonisch in kennis stellen. En nu wordt het hoog tijd om terug te gaan, Charles, want binnen een half uur komt de vloed weer opzetten en het is beter, dat wij dan aan boord van onze duikboot zijn.

— Met dat al weten wij nog steeds niet, Edward, waar die ladder voor diende en waarom die indringers hier bezig zijn.

— Dat lijkt mij nogal duidelijk, Charles. Kijk maar eens om je heen! Alleen in deze zaal zie je voor honderdduizenden aan oude kostbaarheden, wandtafelen en schilderijen.

— Die kun je toch niet zo gemakkelijk verkopen, jij hebt dat zelf gezegd, bracht Brand hier tegen in.

— En dat houd ik vol. Ik ben echter niet volledig geweest, ik had er bij

moeten zeggen: met uitzondering van Amerika. Want daar kan men heel goed aan de miljonairs, de oliekoningen, de scheermesjesvorsten, de kouwgomagnaten kunstvoorwerpen verkopen, zelfs al zijn ze uit het Louvre gestolen. En bovendien, er moet hier nog voor kapitalen aan goud en zilverwerk zijn. De oude schilderijen kunnen heel gemakkelijk vervoerd worden. Het is voor mij nog steeds een raadsel, dat de Duitsers niet geprobeerd hebben in het kasteel door te dringen. Goering en Himmler zouden gek geweest zijn op al die kostbaarheden. En tenslotte, er kan nog geld zijn. Goed verborgen natuurlijk, maar het kan er heel goed zijn. Het is beslist niet uitgesloten, dat gravin Sabine de overgebleven familieschatten hier ergens in het kasteel verborgen heeft.

— Maar daarop kunnen de lui, die de ladder in de grot gemaakt hebben toch onmogelijk gewerkt hebben, want dat zouden ze hebben moeten weten. Dat lijkt mij echter vrij onwaarschijnlijk.

— Zolets kan uitlekken, zei Raffles schouderophalend. Destijds waren hier zeker nog wel twaalf bedienden. Zijn die allen even trouw gebleven als deze oude man? Kan niemand zijn mond voorbijgepraat hebben? Maar kom, Charles, wij praten te lang. Vluc naar beneden nu wij dit allemaal gezien hebben.

Raffles en Brand keken nog even om zich heen en toen gingen zij snel de torenkamer weer uit, liepen door de geheime deur, sloten die zorgvuldig, liepen door de globelinzal en kwamen zo in de vestibule.

Even later waren zij weer in de kelder en nu moesten zij hun lantaarns weer aandoen, want zij liepen de stikdonkere tunnel in.

Raffles deed de beide deuren, die hij open had weten te krijgen, weer zorgvuldig op slot en toen zakten de beide vrienden achter elkaar behoedzaam door de schacht in de rotswand naar beneden, die uitliep op het natuurlijke, kleine balkon, waartegen de ijzeren ladder steunde.

Juist toen Raffles de voet op de bovenste sport had gezet, kraakte er een schot, weerkaatst door de rotsen, onmiddellijk gevolgd door nog meer schoten.

— Vluc, Charles! schreeuwde hij. Ik geloof dat onze James in gevaar is.

Zij stonden nog niet in het hol, of zij hoorden al de donderende stem van Henderson, vol verontwaardiging, op een manier, die duidelijk bewees, dat hij het ver gebracht had in het gebruik van Engelse krachttermen.

Nauwelijks had hij Raffles en Brand gezien of hij schreeuwde:

— Daar komt een hele troep aan, mylord, zeker wel twaalf man, met een vrouw er bij. En ze schieten als idioten, alsof ik een levende schietschijf ben.

Men hoorde al de naderende voetstappen van mensen, die door de tunnel holden. Het zou gelijk staan met zelfmoord, om nu nog te proberen langs de ijzeren ladder de wijk te nemen, want de bandieten, of wie het ook waren, zouden hen heel gemakkelijk kunnen neerschieten, zonder zelf gevaar te lopen.

— In de boot! beval Raffles kortaf. Vluc! Wij zullen de ingang afsluiten en zij kunnen met hun revolvers niets tegen de gladde, stalen, ronde romp uitrusten. Ik zal de aftocht wel dekken.

Henderson kroop het eerst door het luik en Brand volgde hem.

Raffles liet zich ook snel door het luik glijden, sloot het en begon het samen met Brand vast te schroeven, op hetzelfde ogenblik dat de aanvallers de grot binnenstormden.

Van hun geschreeuw was door de stalen wand heen niets te horen maar heel zwak klonken de revolverschoten, toen de kerels woedend op het stalen lichaam van het monster begonnen te schieten.

Zodra zij veilig binnen waren, begon Raffles:

— Wat is er gebeurd, James? Zij hebben je toch onmogelijk kunnen overvallen?

— Zo kun je het ook niet noemen mylord, antwoordde de reus, die echt uit zijn humeur scheen te zijn. Ik zag ze al in de verte aankomen, dwars over

de baai heen. Ze zaten in twee sloepen en iedere sloep telde zowat zes koppen. Ik had dadelijk in de gaten, dat zij het op mijn tunnel voorzien hadden. Maar ik kon maar niet direct gaan schieten op die mensen, omdat ik nog niet zeker van mijn zaak was en u' het mij dan ook niet had gezegd.

— Heel goed, James. En verder?

— Toen ik zag, dat ze regelrecht op de tunnel aankwamen, waar het water stond, begreep ik dat ik iets moest doen en ik schreeuwde heel beleefd: «Maakt dat je weg komt, ik kan jullie hier niet gebruiken!».

— Zei je dat in het Frans, James? vroeg Brand, onwillekeurig glimlachend.

— Nee, mijnheer Brand. Ik zei het natuurlijk in het Engels, maar ik wees met mijn hand, welke richting zij moesten vertrekken, antwoordde de reus naïef. Maar dat schenen zij niet te begrijpen, want ze roeiden kalm door, al waren ze wel wat verbaasd. Toen herinnerde ik me wat de agenten in Parijs brullen, als er een opstootje of een staking is en ik begon zo hard mogelijk te brullen: «Circulez! Circulez!» Dat is zo iets als doorlopen zal ik maar zeggen.

— Uitstekend bedacht, James. En snapten ze dat? vroeg Raffles glimlachend.

— Natuurlijk snapten zij het, maar ze hielden zich van de domme en meerden kalm voor de ingang van de tunnel aan. Ik smeed er een paar in het water en toen had je de poppen aan het dansen. Een paar begonnen er direkt op mij te schieten, alsof ik een schiettent was en het is maar een geluk, dat die boten zo wiebelen, anders zat ik nu hier niet. Maar wiebelen of niet, ze schoten mij toch een stukje oor af en een gat in mijn hoed en toen vond ik het tijd om terug te trekken.

— Dat was heel verstandig, James. Je had dit niet beter kunnen aanpakken, prees Raffles hem. Wij zaten hier

nu toch in de val en wij mochten onze duikboot toch niet prijsgeven. Over een kwartier is het water zo hoog, dat de boot drijft.

— Zouden die schurken haar niet kunnen beschadigen? vroeg Brand ongerust.

— Dan zouden zij dynamiet moeten gebruiken.

Op hetzelfde ogenblik klonken er dreunende slagen. De indringers waren zeker bezig, met hamers en houwelen op het stalen lichaam van de Sperwer te beuken. Raffles glimlachte even. Hij wist wel, dat het onmogelijk zou zijn, met die ijzeren gereedschappen zelfs maar een deuk te slaan in het harde chromstaal, waarmee zijn duikboot was gebouwd.

Natuurlijk, het was mogelijk, dat de bandieten over dynamiet beschikten, maar het was heel gevaarlijk dat op deze plek te gebruiken.

Het slaan hield vrij gauw op en Raffles bracht de machine aan de gang om te beletten, dat de kerels misschien de schroef zouden vernielen.

Tot zijn vreugde ondervond de motor weerstand, wat bewees, dat de schroef niet in de lucht, maar al in het water draaide.

Tien minuten later ging er een rilling door de stalen boot.

En weer vijf minuten later was duidelijk te voelen, dat zij schommelde. Nu en dan kwam de bodem nog in aanraking met de grot.

Maar vlug hield dit ook op, de Sperwer dreef.

Met de grootste voorzichtigheid en uiterst langzaam liet Raffles de electromotor achteruit draaien en centimeter voor centimeter schoof de duikboot opnieuw de tunnel in, totdat Brand, die voor de lens was gaan staan, nu een schreeuw gaf.

De Sperwer had de uitgang van de tunnel bereikt en dreef in het ondiepe water van de baai.

HOOFDSTUK V.

EEN NIEUWE ONTMOETING

Maar Henderson, die oog hield op de machine, gaf een schreeuw maar niet van vreugde, maar meer van schrik.

Van de stalen zoldering droop water.

— Mylord, riep de de reus geschrokken, er dringt water binnen. De schurken hebben een gat in de stalen huid geschoten.

— Dat is onmogelijk, zei Raffles. Maar het is niet onwaarschijnlijk, dat een kogel uit een browning de buis van de periscoop heeft geraakt. Als dat kogelgat onder water zit, is het duidelijk dat door het lek water naar binnen komt. Wij gaan stijgen.

— Maar het is klaarlichte dag en zij zullen ons zien, Edward, riep Brand uit.

— Dat lijkt mij niet. De plek ligt heel afgelegen. Bovendien, als dat water een half uur lang naar binnen blijft stromen, zakken wij naar de bodem, zonder kans om ooit weer boven te komen. Maar stil, wij kunnen eerst nog iets anders proberen.

Raffles gaf James het wiel over, deed een paar passen naar voren en draaide de buis van de periscoop omlaag.

Bijna direct hield het lekken op, een bewijs dat het gat in de buis niet meer voor het water bereikbaar was. Even later, terwijl de buis steeds verder omlaag kwam, verscheen het gat. Het was inderdaad een kogelgat, met scherpe randen en zo groot, dat men er gemakkelijk een potlood in had kunnen steken. De periscoop was nu zover terug gedraaid, dat men hem nog niet kon gebruiken.

Raffles stuurde de Sperwer de zee op, zeer voorzichtig varende, om de klippen te vermijden en Brand dacht al, dat de grote avonturier van plan was, de ge-

vaarlijke plek voorgoed de rug toe te keren, toen hij merkte, dat de duikboot een grote boog beschreef in westelijke richting en toen opnieuw koers zette naar de kust.

Brand was voor het kijkglas van de periscoop gaan staan en zag tot zijn opluchting, dat er van het Amerikaanse eskader niets meer te bespeuren was.

Zelfs geen rookpluimpje aan de horizon verried de aanwezigheid van oorlogsschepen. Er was niets anders meer te zien dan de lichtgele zeilen van een paar visserspinken.

Maar al heel vlug werd het uitzicht weer belemmerd, want vlak voor de duikboot rezen opnieuw de donkere, dreigende rotsen recht uit het water hoog op.

De Sperwer voer heel langzaam, met het dek nauwelijks boven water en men kon er zeker van zijn, dat zelfs het scherpste oog de met lichtgroene verf bewerkte, hele korte periscoopbuis onmogelijk zou kunnen ontdekken, op een afstand groter dan vijftientig meter.

Henderson was intussen druk bezig, het gedeelte van de buis, die als een telescoop in elkaar schoof met het kogelgat erin, door een reservestuk te vervangen.

Tenslotte vond Raffles een smalle en lange kreek, die tamelijk ver het land binnen drong en waar ongeveer acht meter water stond.

Zij was aan alle kanten omgeven door kale klippen en vormde een uitstekende schuilplaats.

De Sperwer dreef er langzaam in.

— Is de buis klaar, James? vroeg Raffles, zodra de Sperwer stil lag.

— Net klaar, mylord, antwoordde de reus.

— Dan gaan wij duiken, zei Raffles.

— En daarna? vroeg Brand.

— Slapen, antwoordde Raffles lakoniek.

— Midden op de dag? vroeg de jongeman verbaasd.

— Inderdaad, wij hebben de hele nacht geen oog dicht gedaan.

— Wij laten dus die boeven in het slot kalm hun gang gaan?

— Beslist niet. Integendeel. Maar om goed tegen hen te kunnen optreden, moeten wij behoorlijk uitgerust zijn. Wij hebben in vierentwintig uren geen oog dicht gehad en een korte rust zal ons nieuwe kracht geven. Bovendien lijkt het mij niet waarschijnlijk, dat de bandieten nu overdag iets zullen ondernemen, nu zij met de duikboot ontkomen zijn. Zij zullen wel bang zijn, dat wij de politie zullen waarschuwen en moeten dus eerst maar eens afwachten wat er gebeurt.

— Maar kunnen zij in die tijd niet alles weghalen wat voor hun gading is?

— Daar hoef je niet bang voor te zijn. Ik geloof nog steeds, dat het kostbaarste zich in de toren bevindt, in de kamer, met de dode vrouw en die kamer is niet zo gemakkelijk te vinden. Het was louter toeval, dat wij het ontdekten.

— Maar heeft die toren, waar u het over heeft, beslist geen andere ingang, mylord? vroeg Henderson, die aandachtig had geluisterd.

— Nee, James. En aangezien de muren meer dan een meter dik zijn en enorm stevig, zullen de bandieten wel niet zo gauw een poging doen om er binnen te dringen. Trouwens, nog voor het donker wordt, zullen wij poolshoogte gaan nemen en, als het moet die schurken een spaak in het wiel steken. Het is nu halftien, wij hebben tijd genoeg om een flinke dut te doen.

Raffles inspecteerde zelf de hersteelde periscoop, zag dat zij goed werkte en liet langzaam de ballastanks vollopen.

De Sperwer zonk langzaam naar de bodem, zonder dat een druppeltje water doorlekte. Alle lichten werden

uitgedaan, op een klein pitje na, om de accu's te sparen en een ogenblik later lagen de drie mannen op hun smalle kribben en sliepen rustig. Zoals steeds onder dergelijke omstandigheden, hadden zij alleen maar hun laarzen en jas uitgedaan.

Zij sliepen er niet minder goed om en werden zes uren later volkomen uitgerust en met een prachtige eetlust wakker.

Daar de lucht in de boot gauw niet meer geschikt zou zijn om in te ademen liet Raffles de Sperwer naar de oppervlakte stijgen en deed toen voorzichtig het ronde luik open.

Geen levende ziel te bekennen. De kreek had een bochtige vorm en van het punt, waar zij lagen, was het onmogelijk de zee te zien.

De rotsen kwamen heel dichtbij de stenige oever en gaven de toerist grote moeilijkheden en weinig beloning door een prachtig uitzicht.

Raffles keek rond, mat de hoogte van de klippen en kreeg toen een spleet in het oog, die tot aan de top van de klippen scheen te komen.

Hij zei tegen Brand, die naast hem was komen staan op het dek en met volle teugen de frisse lucht inademde:

— 't Kasteel moet in die richting liggen. Jij bent de lenigste van ons, Charles, ik zou je willen voorstellen, eens te proberen, door die spleet omhoog te klauteren en je te overtuigen of wij op die manier het slot kunnen naderen, als het kan zonder gezien te worden.

Wij kunnen ons als toeristen vermommen en zullen dan niet zo gauw in de gaten lopen. Neem een ijzeren staaf mee en een stevig touw.

— Dat heb ik niet nodig, zei Brand verontwaardigd en gekwetst in zijn trots als ervaren bergbeklimmer.

— Jij niet, maar wij wel, antwoordde Raffles rustig. Als je boven bent, kun je de staaf dwars over de rotsspleet leggen en het touw kan vooral Henderson hele goede diensten bewijzen bij het klimmen.

— Je hebt gelijk, ik ga direkt naar boven, riep Brand uit.

Henderson had al een stevig en toch

niet te zwaar touw uitgezocht en een staaf van bijna anderhalve meter. Vervolgens aten de drie mannen eerst wat, want zij hadden honger gekregen, waarna Brand aan land sprong en een ogenblik later begon hij zich met de lenigheid van een kat, door de spleet, die heel veel leek op wat men in de Alpen een schoorsteen noemt, omhoog te werken. Met knieën, rug en tenen zette hij zich schrap en schoof telkens wat hoger, totdat hij uit het gezicht verdween.

Kort daarna werd het touw uitgerold.

Er ging een kwartier voorbij en toen werd het hoofd van Brand zichtbaar, boven aan de rand van de rots en naast het hoofd een wenkende arm.

Raffles en Henderson maakten zich klaar de boot te verlaten. Zij namen alles mee wat zij wel eens nodig zouden kunnen hebben bij deze avontuurlijke onderneming en toen sloten zij, terwijl het dek van de duikboot enige centimeters boven het water uitstak en nadat deze zorgvuldig voor anker was gelegd, het stalen deksel.

Dit luik had een geheim slot en het zou dagen duren of men moest een steekvlam gebruiken om het open te krijgen, als men het geheim van het slot niet kende. En dan nog hoefde Raffles niet bang te zijn, want het was voor een leek onmogelijk, de machine op gang te brengen. Het enige gevaar zou kunnen zijn, dat men de boot van haar ankerplaats zou kunnen wegslepen, maar ook dan was het nodig, eerst de zware ankers op te halen, waartoe tien man nauwelijks in staat waren, of de stalen ankerkettingen door te vijlen en dat zou uren werk kosten.

Met gebruik van het touw, klom eerst Raffles met het grootste gemak naar boven.

Met Henderson was het iets lastiger, want de schoorsteen was hier en daar zo nauw, dat hij moeite had, zijn grote lichaam er doorheen te wringen, maar zijn buitengewone lichaamskracht vergoedde wat hij aan lenige behendigheid tekort schoot en eindelijk kwam hij puffend en met een rood hoofd, maar heel tevreden over zich zelf, boven de rand uitkijken.

Raffles hoefde maar even om zich heen te kijken, om te zien, dat de plek goed was gekozen voor een sluiptocht naar het verlaten slot.

De rotsen waren hier erg ongelijk en het leek geen gemakkelijke tocht, die ze af moesten leggen.

Links was de zee, onder een stralende hemel en rechts, op een afstand van ongeveer honderd meter begon wild en dicht kreupelhout. Alles hoorde bij de bezitting van de Saint Hilaires, maar het was jaren aan zijn lot overgelaten en volkomen verwilderd. Hier en daar stonden hoge bomen, met dichte kruinen, die er uitzagen als paardenkastanjes. Verderop ging dit kreupelhout over in het eigenlijke park, dat ook niet veel meer was dan een woestenij.

Heel in de verte kon men de lage heuvelen van Normandië zien en door zijn kijker kon Raffles de weg naar Paimpol volgen, waarop hij nu en dan een auto kon zien rijden.

Midden in het park torende het kasteel. Het leek alsof men als maar recht voor zich moest lopen om er gemakkelijk te kunnen komen.

Maar dat viel toch knap tegen. Het drietal moest over rotskammen en door ravijnen klauteren en schoten daardoor slechts langzaam op. Het was dan ook al bijna zes uur, toen zij tenslotte de rand van het park bereikten.

Er had altijd een hoge, stevige muur omheen gestaan, maar muren van die hoogte konden drie zo ge oefende mannen niet tegenhouden en in een oogwenk waren zij er overeen en stonden voor een woesternij van dichtgegroeide laantjes, stuikgewas en boomgroepen.

— Het lijkt wel een Brazillaans oerwoud, mylord, zei Henderson stomverbaasd.

— Als men de natuur haar gang liet gaan, James, dan zouden de bossen, het struikgewas en het gras binnen een eeuw heel Europa overwoekerd hebben. Kijk maar wat er van dit park is terecht gekomen, nu men er maar een paar jaar niets aan gedaan heeft.

Met de nodige moeite vonden zij tenslotte een soort pad, dat nog niet helemaal door onkruid en woekerplanten

onbegaanbaar was gemaakt en dat zij konden volgen, al moesten zij hier en daar de al te zware takken wegsnijden, als die hun in de weg kwamen.

Het park moest wel heel groot zijn, want het duurde ruim een half uur voordat zij plotseling tegenover het slot stonden en de machtige zijgevel zagen. Hier bevond zich net zo'n toren als aan de andere kant en ook in deze zat geen deur naar buiten.

Wel zagen ze op een hoogte van omstreeks acht meter boven de grond smalle ramen, die er uitzagen als schietgaten, voorzien van vuistdikke tralies.

De drie mannen hadden halt gehouden achter een dicht bosje, op een plek waar men hen onmogelijk zou kunnen zien bemerken.

— Het lijkt mij duidelijk, begon Raffles, dat de boeren het huis alleen zullen binnendringen op de manier, die wij al hebben ontdekt, namelijk door de tunnel. In de tijd, dat wij sliepen, is het water weer gezakt en als zij wilden, konden zij dus uit de tunnel komen. In dat geval duurt het tot ongeveer elf uur, voor zij opnieuw met droge voeten de tunnel kunnen binnengaan. Het is echter wel mogelijk, dat zij er gebleven zijn en alleen een paar wachtposten hebben uitgezet.

— Dan zal het zaak zijn, goed op te passen, merkte Brand op. Ik geloof, dat die kerels in staat zijn, onmiddellijk van hun revolver gebruik te maken.

— Het lijkt mij, dat het in de eerste plaats noodzakelijk is, te weten of de boeven op dit ogenblik in het huis zijn. Als dat zo is doen wij waarschijnlijk beter een betere gelegenheid af te wachten. Want hun overmacht is te groot.

— Wat denkt je eigenlijk te doen, Edward, als wij er inderdaad een groot bedrag aan juwelen of geld ontdekken?

— Wel, dat zal ik gewoon in beslag nemen, in naam van mijn beschermelingen, antwoordde Raffles rustig. Een erfgenaam is er zeker niet op komen dagen, anders zou ik dat moeten weten. De kleinzoon van gravin Sabine is dood of zwerft ergens rond, wie weet waar, en zij heeft hem beslist nooit in levende lijve gezien. Daar duidt de brief op, die

zij las, toen wij haar dood in haar stoel vonden.

Onder het spreken had Raffles steeds naar het huis gekeken, alsof hij ergens een ingang zocht en ineens bukte hij zich en beval op zachte toon:

— Dekken en stil! Ik geloof, dat ik daar iemand zie, bij het terras.

De drie mannen tuurden ingespannen door de takken van het bos en Brand was de eerste, die iets zag bewegen. Ja, daar tussen het kreupelhout voor het huis, was iemand zichtbaar geworden, die zich volkomen op zijn gemak scheen te gevoelen. Hij was alleen en het scheen een vrij kleine man te zijn.

— Een nieuwsgierige? Toeval? fluisterde Brand even later.

— Misschien, Charles, maar het lijkt mij meer een wachtpost. Kijk maar eens naar die touwladder, die uit het raam van de tweede verdieping hangt.

— Inderdaad, ik zie de ladder, maar er zitten tralies voor dat raam.

— De tralies kunnen doorgevijsd zijn of de man, die er van binnen uit doorkroop kan zeer mager zijn. Wie weet gebruiken de bandieten wel kinderen bij hun werk!

— Dat kan heel goed, mylord, fluisterde Henderson opgewonden. Bij de schietpartij meen ik een jongen te hebben gezien, die zeker niet ouder dan zestien jaar kon zijn, misschien zelfs nog jonger. En ze mogen mij hangen als hij het niet was, die mij dat stukje van mijn oor heeft weggeschoten.

— Maar waarom toch? bromde nu Brand weer. Zij kunnen toch zo gemakkelijk van de zee in het huis komen, nu het gat in de muur klaar is?

— Je vergeet de ontmoeting van vanochtend, Charles. Die moet hen ongerust gemaakt hebben en het is echt niet te verwonderen, dat zij nu voor een andere uitweg hebben willen zorgen. Zij zullen natuurlijk ook proberen de zware voordeur weer vrij te maken. En zij kunnen hier zo goed als ongestoord werken, als zij wat voorzichtig zijn, want het slot ligt heel ver van de weg af en verdrinkt als het ware in een zee van bomen en struikgewas.

Onder het spreken had Raffles zijn kijker te voorschijn gehaald, schoof de takken een beetje opzij en bracht de sterk vergrotende zeiss voor het oog.

De man, die daar de wacht scheen te houden, stond op dat oogenblik heel kalm een sigaret te roken, met zijn handen op zijn rug in de lucht starend, met zijn gezicht in de richting van het bos-

je.

Na een kort oogenblik liet Raffles de kijker langzaam zakken en mompelde in zich zelf:

— Dat is erg vreemd. Het gezicht van die man, of liever van die jongen, komt mij bekend voor. Ik heb het rare gevoel dat ik hem pas nog gezien heb.

HOOFDSTUK VI.

DE OVERVAL

Na een ogenblik zwijgend en zonder zich te bewegen op dezelfde plek te hebben gelegen, vroeg Brand een beetje ongeduldig:

— Hoe is het nu mogelijk voor ons van buiten af, ongezien in het huis te komen? Die schildwacht schijnt niet van plan te zijn zijn post te verlaten. Hij is er zelfs bij gaan zitten.

Raffles scheen diep na te denken en gaf niet dadelijk antwoord. Eindelijk zei hij:

— Wij zouden kunnen proberen om het huis heen te lopen en het aan de achterkant te proberen.

— Dat is de kant van de zee. Het lijkt mij vrij gevaarlijk, zei Brand hoofdschuddend.

— Niet, als het donker begint te worden. Wat dunkt je er van, eens poolshoogte te gaan nemen?

— Direkt, zei Brand, half overeind komend.

— Maar pas op en zorg, dat men je niet ziet, want het mag in geen geval op een schietpartij uitlopen.

— Ik zal voorzichtig zijn.

Er gingen ongeveer tien minuten voorbij en toen kwam hij terug met de lakonieke boodschap:

— Bewaakt. Twee mannen houden de wacht aan de zeekant.

— Drommels, zei Raffles, terwijl zijn wenkbrauwen zich samen trokken, dat ziet er slecht uit. Zij zijn dus op alles voorbereid en toch niet van plan, de zaak op te geven.

— En wat doen wij? Geven wij het niet op, Edward?

— Geen sprake van! antwoordde Raffles kalm. Integendeel, die tegenslag prikkelt mij juist. En ik denk er niet

aan, mij nu gewonnen te geven, omdat die boeven sterker zijn. Hoe het ook zij, het lijkt mij, dat de schat, natuurlijk voor zover die er is, in mijn handen meer geluk zal kunnen aanbrengen dan in hun begerige klauwen.

— Maar wij zullen nooit een zo grote troep baas kunnen.

— Waarschijnlijk niet, als wij tegenover de hele bende komen te staan, Charles, maar zij hebben het ons vergemakkelijkt door zich te verdelen. Verdeel en heers, zei Cesar al. En die Romeinse veldheer wist het. Welnu, zij hebben ons dat werk al uit handen genomen. Hier zijn drie wachtposten gescheiden van elkaar door het hele huis. James moet er al een paar buiten gevecht hebben gesteld. Hij zegt, dat er twee sloepen waren, ieder met zes man. Volgens een zekere Bartjens blijven er dus negen over. Hun krijgsmacht zou dus met vijftienvijftig procent verminderd zijn.

De partijen staan dan als drie tegen een en...

— En zij staan dus gelijk, mylord, zei Henderson, met een grimmig lachje. Laten wij maar beginnen met die drie schurken dood te slaan.

— Ho, ho, James, je loopt wel wat erg hard van stapel, zei Raffles hoofdschuddend. Wij zijn geen sluipmoordenaars, die onze vijanden zonder meer neerschieten, tenzij het om ons eigen leven gaat. Overigens zou al dat schieten de zaak voor goed kunnen bederven. Het zou de rest naar buiten lokken en dan zouden wij als hazen worden neergelegd. Je hebt dat touw toch meegenomen, Henderson, het klimtouw, bedoel ik?

— Ja. Gaan wij die kerels lasseren?

— Ik hoop tenminste, dat je daar kans voor ziet. Maak snel alles klaar, zolang wij nog bij daglicht goed kunnen zien.

Henderson wikkelde het touw van zijn middel, onderzocht het meter voor meter, rukte er aan en maakte het zo soepel mogelijk, door het om een boomstam te slingeren en het van begin tot einde, er omheen te trekken.

Heel zorgvuldig maakte hij toen aan het ene einde een lopende knoop, en overtuigde zich, dat deze goed gleed.

— Een ijzeren ring is eigenlijk beter, zei hij, die gebruikte ik meestal, toen ik nog in Argentinië achter de ossen aanreed, maar ik heb het toch ook dikwijls met het touw zelf gedaan. Ik ben klaar mylord en dat u het maar weet, dat dit touw vijftig meter lang is.

— Dan vlug naar de achterkant van het huis, fluisterde Raffles. En vooral geen lawaai, want dan zou alles in het water vallen.

Bukkend en kruipend gingen zij verder, ongeveer tien meter van de zijgevel en verborgen in het gras en hoog opschietend onkruid, totdat zij een blik konden werpen op de achtergevel van het slot.

Tussen die gevel en de zee, of liever de rand van de rots, lag een strook grond van ongeveer tweehonderd meter breedte.

Raffles was de eerste die voorzichtig het hoofd te voorschijn stak tussen de takken en bladeren.

Hij zag twee mannen dicht bij elkaar staan te praten, terwijl zij af en toe naar de zee keken. Misschien dachten zij wel aan de wonderlijke duikboot, die zij in het hol hadden gezien en die ontsnapt was. Zij waren allebei even groot, baardige kerels, met bruin gebrande gezichten. Waarschijnlijk droegen zij wapens, maar deze waren in ieder geval niet te zien.

Het was echter duidelijk, dat zij op dit ogenblik geen argwaan hadden en zeker geen aanval verwachtten van de kant van het huis.

Raffles trok zijn hoofd voorzichtig

weer terug en fluisterde tegen Henderson:

— Ik geloof, dat nu de tijd gekomen is, James. Zie je kans hen beiden tegelijk te vangen?

— Ik zal het proberen, mylord.

— Goed. Probeer achter hen te komen zonder dat zij het merken.

Dit zou niet zo gemakkelijk geweest zijn, als de beide bandieten zelf niet een handje geholpen hadden, door pratend langzaam wat verder van huis te lopen. Toen zij er ongeveer twintig meters van verwijderd waren, stonden zij tot over de knieën in het gras en de hoog opschietende varens. Het leek heel veel op een prairie en nergens was iets te zien van een pad.

De weinige bomen, die hier stonden, waren enorm groot. Het waren eeuwenoude beukebomen en kastanjes, met geweldige kronen. De schaduw van een van die reuzen reikte tot aan de achtergevel van het huis en in die schaduw sloop Henderson nu verder, zich zo diep mogelijk bukkend met het opgerolde touw in zijn hand, terwijl Raffles en Brand zich gereed hielden, Henderson onmiddellijk te helpen, indien dit mocht zijn.

Niets vermoedend liepen de twee mannen nog steeds verder in de richting van de zee. Toen ging Henderson recht op staan en zette zich schrap. Hij begon de lasso boven zijn hoofd te zwaaien, in een steeds grotere boog. Op het ogenblik echter dat hij de lopende knoop los zou laten, hoorden de beide bandieten waarschijnlijk het fluiten van het touw door de lucht en keerden zich gelijktijdig om.

Zij gaven een kreet en beiden grepen naar hun zakken. Maar die beweging kwam te laat. De lus gleed al over hun schouders en toen de reus uit alle macht aantrok, werden de twee schurken in een zo broederlijke omhelzing tegen elkaar aangeperst, als ze waarschijnlijk nooit zouden hebben gedacht. Daarbij werden hun armen stijf tegen het lichaam gedrukt zodat zij geen kans zagen hun handen te gebruiken.

Zij worstelden uit alle macht om los te komen, maar Henderson rukte hen

met een enkele ruk aan het touw tegen de grond en begon het toen haastig in te palmen, terwijl Raffles en Brand tegelijkertijd kwamen aanrennen met hun revolvers in de aanslag.

Bij het zien van de twee gewapende mannen gaven de bandieten hun verzet op.

— Ik zie met genoeg, dat jullie de zaak reëel bekijken, zei Raffles glimlachend. Charles, doorzoek eens hun zakken.

Brand had in een oogwenk de zakken van de twee kerels doorzocht en hij vond een paar brownings en twee vlijmscherp geslepen dolkmessen, van die messen, zoals zeelieden ze wel bij zich dragen.

Nijdig keken de twee mannen toe. Zij waren overeind gekrabbeld en schenen een beetje verlegen te zijn met hun houding. Maar dat belette hen niet, dat zij de man, die hen gevangen had, met een blik vol haat aankeken.

Raffles sprak hen in het Frans aan. Naar hun uitspraak te oordelen, kwamen de twee mannen uit het zuiden van Frankrijk.

Zij werden vlug en stevig gebonden met een prop in hun mond en daarna werden zij neergelegd, op een paar meter van elkaar, aan de voet van twee stevige, nog jonge bomen, en daaraan vastgebonden door de geoefende hand van Henderson, die men zulke werkjes rustig kon toevertrouwen. Zoals hij een matrozenknoop legde, zouden weinigen het hem verbeteren.

— Nu die knaap aan de voorkant, zei Raffles zacht. Ik denk, dat dat nog gemakkelijker zal gaan. Kom mee!

De drie mannen liepen vlug weer om het huis heen en zagen de jonge bewaker nog altijd op dezelfde plek zitten. Daar hij vlak bij een boom zat, kon Henderson deze keer geen gebruik maken van zijn lasso. Er bleef dan ook weinig anders over dan snel en met getrokken revolver naar de schildwacht toe te lopen en hem zo te verrassen. Zij liepen daarbij zo zacht mogelijk, maar toen zij op tien pas afstand waren hoorde de knaap hen, stond in een oogwenk overeind, draaide zich om en bracht de hand naar een fluitje, dat hij aan een dun koord om de hals had gehangen.

Brand bukte zich echter vliegensvlug, raapte een zware, kromme tak op en gooide die zo behendig, dat hij de arm van de knaap raakte, voor deze het fluitje aan de mond had kunnen brengen.

Het volgende ogenblik had Henderson de knaap gegrepen, die niets in te brengen had en het drietal razend aankeek. In een oogwenk was hij gebonden en had men hem een doek in de mond gestopt.

Maar Raffles, die hem niet uit het oog had verloren, mompelde in zichzelf:

— Het is heel vreemd, ik ben er zeker van dat gezicht eerder gezien te hebben!

HOOFDSTUK VII

DE KLEINZON

De drie mannen wachtten ruim een uur, verborgen tussen 't struikgewas en zo verdeeld, dat ieder van hen twee van de gevels in het oog kon houden, maar er gebeurde niets bijzonders. Alles bleef doodstil. Raffles had de jongen bij zich gehouden, die zich heel kalm hield.

Maar Raffles had wel terdege opgemerkt, dat de jongen hem nu en dan tussen zijn bijna dichtgeknepen oogleden bespiedde. Het gezicht was goed gevormd, maar hoe jong die knaap ook was, hoogstens zestien jaar, toch was er iets onbetrouwbaars in. Telkens en telkens weer werd de blik van Raffles naar het bleke, smalle gezicht met het hoge voorhoofd en het dikke, blonde haar getrokken. Hij piekerde erover, waar hij die trekken gezien had, maar hij vond geen oplossing.

Henderson, die zo was opgesteld, dat hij tegelijkertijd een stuk van de zee, de achtergevel en het bosje in de gaten kon houden, waar de gevangen bandieten lagen, kwam het eerst rapport uitbrengen.

— Zoëven door de kijker een sloep gezien, mylord, die koers zet naar de ingang van de kreek, zeker naar de ingang van de tunnel.

— Heb je kunnen zien hoeveel mensen erin zaten?

— Zes, maar het zijn er zeven, als u de vrouw die er bij is, ook onder de mensen rangschikt.

— Dat zullen wij voortopig maar doen, James, zei Raffles met een glimlach. In ieder geval zal zij, ben ik bang, evengoed met een revolver kunnen omgaan als haar kornuiten. Zo, zij komen dus binnen door de tunnel en niet door het park. Laat eens zien, wij hebben

dan nog ongeveer een uur de tijd. Jammer genoeg is het niet mogelijk ook door de tunnel naar binnen te gaan. Wij zouden ons moeten laten zakken. Daarvoor is het te laat en zij zouden ons ongetwijfeld zien.

— Moeten wij naarbinnen, mylord?

— Ja, James, dat zal wel nodig zijn.

— Maar laten wij dan gewoon het metselwerk voor de deur wegruimen.

— Nee, James, dat in de allerlaatste plaats. Ik heb zo'n idee, dat er een of meer bij zijn, die iets vermoeden van de plek, waar in dit huis goud en juwelen verborgen zijn en zij moeten ons die plek zelf aanwijzen. Zij begrijpen natuurlijk wel, dat zij haast moeten maken, nu er kapers op de kust zijn.

— Dan denk ik dat ik wel een middel weet om binnenshuis te komen, zonder dat het al te veel sporen nalaat.

— Laat eens horen, James.

— Op de eerste verdieping zijn ook alle ramen aan de achterkant getralied. Maar ik heb gezien, dat van een van de zware beukebomen de onderste takken tot bijna aan het hoekvenster komen. Als wij van die tak een plank konden leggen naar dat raam, zou ik gemakkelijk de tralies kunnen doorvijlen. En men kan dat onmogelijk van zee uit zien, zelfs niet met een kijker, want de kruinen van de andere bomen verbergen ons.

— Dan moeten wij dat direkt doen, James! Ga mijnheer Brand waarschuwen. En jij, jongen, sta op!

De knaap kwam langzaam overeind en wierp een giftige blik naar de beide mannen.

Een ogenblik later liepen de drie mannen met de jongen bij zich naar

het woeste terrein achter het huis.

Henderson had goed gezien. Een van de zwaarste takken van de beukeboom reikte tot vlak bij een hoekraam op de eerste verdieping. Een plank van anderhalve meter lengte, zou ruimschoots voldoende zijn om de afstand te overbruggen. In een oud, vervallen schuurtje zocht en vond Henderson wat planken en een kistje gereedschap. Alles was stijf verroest, maar nog bruikbaar.

De reus begon zijn lasso om de dikke tak te slingeren, vlak bij de boom en daarmee gewapend, schoof Henderson op een plek, waar de tak ongeveer drie meter boven de grond hing en klauterde met behulp van dat touw naar boven.

Raffles gaf hem de plank aan en daarmee gewapend, schoof Henderson zich steeds verder vooruit over de schuin naar boven lopende tak. Bijna aan het einde legde hij de plank neer en spijkerde het einde met een paar lange, roestige spijkers op de tak vast.

Het was een tamelijk wankel bruggetje en de tak boog gevaarlijk door onder zijn gewicht, maar de reus wist toch op de smalle vensterbank te komen en begon onmiddellijk te zagen.

De kleine metaalzaag beet door het metaal en binnen een kwartier had Henderson een van de tralies zover doorgezaagd, dat hij ze met zijn geweldige vuisten kon lostrekken. En zelfs voor hem bleek de opening nu groot genoeg te zijn.

— Klim er door, James, en wacht op ons! beval Raffles. Charles, maak de touwen van de jongen los!

— Is dat niet te gevaarlijk? vroeg Brand verschrikt. Die jongen lijkt mij zo vals als drijfzand.

— Met gebonden handen kan hij niet in een touw klimmen en hij weet, dat er iemand met een revolver, onder hem staat.

Niet zonder tegenzin maakte Brand de touwen los en het eerste wat de jongen deed, was, zelf de doek los te maken, die voor zijn mond was gebonden en er de prop uit te nemen. Brand keek Raffles vragend aan.

— Laat hem maar. Het eerste geluid dat hij maakt, is tegelijk zijn laatste,

zei Raffles koeltjes. Naar boven, jongen!

Met de vlugheid van een aap klom de jongen in het touw en werkte zich langs de zware tak naar boven en door het venster, waar Henderson hem in ontvangst nam.

Raffles en Brand volgden hem op de voet. De laatste maakte het touw los, dat hij mee nam en wrikte ook de plank los, zodra hij binnen was. Toen nu ook de tralie weer op haar plaats was gezet, was het onmogelijk, zelfs voor het meest argwanend oog, iets bijzonders te ontdekken.

Inmiddels was het al donker aan het worden. Binnen een uur zou het volslagen donker zijn.

Maar Raffles en Brand kenden nu de weg en zouden zich niet zo gauw vergissen. Brand, al klaar om de jongen weer te binden, wachtte even toen Raffles vroeg:

— Hoe is je naam?

— Manuel, antwoordde de jongen nors.

— Anders niet? Heb je geen achternaam?

— Nee, nooit gehad. De jongens noemden mij ook wel « de luipaard ».

De jongen had dit met een zekere trots gezegd. Raffles bleef hem enige seconden met dicht opeengeknepen lippen aanstaren. Toen mompelde hij enige malen achtereen, heel zachtjes:

— Manuel. Manuel. Wonderlijk ongehoorlijk!

Brand wilde de jongen alweer binden, maar Raffles legde zijn hand op de arm van zijn vriend en beval:

— Wacht nog even, Charles. Wie is je vader, jongen?

— Mijn vader? Ik heb er nooit een gekend.

— En je moeder?

— Die is verleden jaar gestorven.

— Hoe was haar naam?

— Dat weet ik niet. Maar ze noemden haar Lucile. Waarom vraag je dat toch allemaal?

— Weet je niets uit je jeugd? Ben je op school geweest? Waar woonde je?

De jongen keek Raffles loerend aan met zijn half dichtgeknepen ogen en

antwoordde spottend:

— Denk je, dat ik soms een rijkelui's zoontje ben? Ik zeg je, dat ik mijn vader nooit gekend heb. Mijn moeder heeft met mij rondgezworven. Zowat overal. Ze is bij de jongens gekomen, omdat ze niet meer te eten had en ik natuurlijk ook.

— O noodlot, noodlot, mompelde Raffles, meer ontroerd dan hij wilde en zonder te letten op de bittere spot van die vroeg bedorven jongen. Nog één vraag, dan zal ik je niet verder plagen. Wat zoeken jullie hier, en waarom denken jullie, dat hier iets verborgen is?

Maar nu kneep de jongen zijn lippen strak op elkaar en antwoordde nors:

— Dat zou je wel willen. Zoek dat zelf maar uit. Dacht je, dat ik de jongens verklap?

— Je wilt niet? Mij best. Dan zal ik je laten zien dat ik het zonder jou ook zal ontdekken. Nog één vraag, jongen, hou je van dit beroep?

— Ja, antwoordde de jongen, zonder aarzeling met een flikkering in zijn ogen.

— Het is afschuwelijk, mompelde Raffles en zijn gezicht vertrok. Dit is dus wat de omgeving en het voorbeeld kan maken van een mens, die was voorbestemd om rijk, geacht en gelukkig te zijn. De spruit van een adellijk geslacht. Kijk mij niet zo aan, jongen en jij ook niet, Charles. Het is zo. Hier staat voor je Manuel, de zoon van Alice Dancourt, de zoon van Raoul de Saint-Hilaire. Dit is de-erfgenaam, misschien van miljoenen. Kom mee, ik zal jullie overtuigen.

De knaap had gewankeld. Een hese kreet kwam uit zijn keel. Zijn ogen fonkelden en hij leek op een wild dier, toen hij riep:

— Je liegt! Dat kan niet!

Als enig antwoord greep Raffles hem stevig bij de kraag, en zwiingend en snel diep onder de indruk van dit onverwachte einde liepen de drie mannen met de jongen door een paar zalen, doods en kil, met hoezen over de meubels, door een gang, weer een gang, de trap af en door de vestibule en de globelinzaal, kwamen zij het ronde torenvertrek binnen.

Doodsbleek stapte de jongen, door Raffles voortgeduwd, binnen. Hij aarzelde even bij het zien van de stille gedaante voor de zware tafel. Raffles bracht hem tot voor het portret van Raoul de Saint-Hilaire en zei kortaf:

— Die man is jouw vader!

Brand gaf een kreet van verbazing. De gelijkenis was zo treffend, dat er geen ogenblik aan te twifelen viel of deze jongen, deze Manuel, was de zoon van die officier met het edele, enigszins zwaarmoedige gezicht.

— Dat is verschrikkelijk, zei hij nu zacht. Dat het lot zo wreed heeft kunnen zijn. Een bandiet, een dief.

Maar in de knaap was een zonderlinge verandering gekomen. Zijn ogen gloeiden koortsachtig en zijn gezicht was vertrokken.

— Weten jullie zeker, dat dat waar is? vroeg hij hees. Ben ik de zoon van die man? Al zijn geld is dan voor mij?

Er kwam een uitdrukking van afkeer op het gezicht van Raffles. Hij scheen te begrijpen wat er in het hart van die jongen omging.

— Als wij kunnen bewijzen, dat jij de zoon bent van Raoul de Saint-Hilaire en Lucile Dancourt, dan is het geld van jou, als het geld er is, zei hij langzaam. Natuurlijk zou het voor je beheerd worden, tot je meerderjarig was. Je zou naar een school moeten, beschaafd moeten worden...

— Onzin! riep de jongen met een schorre stem en met een vals licht in de ogen. Als de centen van mij zijn, dan doe ik er mee wat ik wil. Als jullie me daarbij helpen, dan zal ik je ervoor belonen. En luister nu, want dan moet ik de jongens voor zijn. Ik zal je vertellen wat ik net voor mij hield. Die vrouw, die we er bij hebben, is een voor-malige kamenier van...

— Van je grootmoeder, vulde Raffles aan, vol walging van die jongen, die nu voor geld zijn makkers ging verraden, die nu alles alleen wilde hebben, zonder met iemand te delen.

— Zij heet Marie. Zij heeft destijds iets afgeluisterd van dat geld en ze wist zeker, dat het hier in huis was, juwelen ook, in de ronde toren, die op

het westen staat. Dat moet dus deze zijn, maar ze had nooit een ingang kunnen ontdekken. Ze zijn nu zeker al aan het werk. Laten we zoeken, vlug, voor zij er zijn en dan brengen we het geld weg, en ik zal naar de papieren gaan zoeken, die er nodig zijn en die ook bestaan, dat weet ik zeker. Het duurt toch nog wel een half uur, voor ze door de vloer heen zijn, tenminste als er geen luik is en de andere vluchtgang zullen ze wel niet hebben gevonden, of...

De jongen maakte de zin niet af en zou hem ook nooit kunnen afmaken.

Een korte, droge knal klonk en de erfgenaam van de Saint-Hilaires, viel, midden in het voorhoofd getroffen, op de vloer.

— Zo straffen wij verraders, klonk een stem van de kant van de geheime deur. Daar stond een kerel met rood haar, een kerel als een boom, met de rokende revolver nog in de hand, die hij nu op Raffles richtte.

Maar voor hij kon schieten, had Henderson een stoel naar hem toegesmeten

en stormde op hem af.

De twee reuzen grepen elkaar beet en hijgend worstelden zij; de een, om zijn gewapende arm vrij te maken, de ander om hem dit te beletten.

Met hun machtige lichamen vielen zij tegen de tafel en hoe zwaar deze ook was, zij viel om, het blad scheen te splijten, schoof van zijn plaats en uit de vier uitgeholde, gebeeldhouwde poten stroomde, rolde en tinkelde het goud, diamanten, de zacht glanzende parels.

Met een laatste krachtsinspanning had Henderson zich opgericht en slingerde zijn aanvaller met zoveel kracht in een hoek, dat hij daar bewusteloos bleef liggen.

— Raap alles bij elkaar, Charles! beval Raffles kort. Een hogere macht heeft uitspraak gedaan. Maak voort, want ik hoor beneden onder de vloer al iets. Vlucg naar onze duikboot en dan zullen wij onmiddellijk telefonisch de burgemeester waarschuwen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE PSEUDO-GRAAF

VOOR SLECHTS
DRIE GULDEN

of meer per maand

OPMARS NAAR DE GALG

voorheen fl. 24.50

NU
SLECHTS **FL. 11.90**

In dit wereldbekende, fascinerende boek beschrijven de auteurs Joe J. Heydeckers en Johannes Leed het monsterproces van Neurenberg met de voorgeschiedenis, de opkomst van het nazisme, de lange reeks onvoorstelbaar grote misdaden, o.a. het vermoorden van zes miljoen joden, het oorlogsverloop, de triomfen van de duivel, het keerpunt, de teruggang, de boemerang : Duitsland in de tang tussen Oost en West doodgeknepen, uit de lucht met de grond gelijk gemaakt, innerlijk ontbonden. Daarna de jacht op degenen die dit hadden ontketend, hun arrestatie, in vele gevallen hun zelfmoord (Hitler, Goebbels, Himmler, Göring, Ley), hun berechting.

De eigenlijke waarde van OPMARS NAAR DE GALG is niet zozeer, dat men erin kan lezen hoe de nek is gebroken van enkele der gestoorde criminelen die verantwoordelijk waren voor de moord op zes miljoen joden, als wel dat men daaruit kan leren hoe het volk, een werelddeel, het gehele mensdom vergaat als men niet goed let op wat er gebeurt en lijdelijk toeziet.

In totaal 600 pag. met veel foto's. Voorheen fl. 24.50, nu onverkort in kunstlederen band slechts fl. 11.90, betaalbaar met fl. 3. - of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN - AMSTERDAM
Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Opmars naar de Galg ». Het bedrag van f 11.90 / de 1e termijn van f * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van het boek betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM :

ADRES :